

Studii Biblice

Trimestrul I / 2018

Principii de administrare creștină a vieții

Cuprins:

<i>Studiul 1</i>	2
Influența materialismului.....	2
<i>Studiul 2</i>	6
Văd, vreau, iau.....	6
<i>Studiul 3</i>	10
Dumnezeu sau banii?.....	10
<i>Studiul 4</i>	14
Căile lui Dumnezeu și căile lumii.....	14
<i>Studiul 5</i>	18
După Eden.....	18
<i>Studiul 6</i>	22
Caracteristicile creștinului.....	22
<i>Studiul 7</i>	26
Onestitatea față de Dumnezeu.....	26
<i>Studiul 8</i>	30
Impactul returnării zecimii.....	30
<i>Studiul 9</i>	34
Darurile, o expresie a recunoștinței.....	34
<i>Studiul 10</i>	38
Administrarea creștină a vieții și sfințirea.....	38
<i>Studiul 11</i>	42
Creștinul și datoriile financiare.....	42
<i>Studiul 12</i>	46
Creștinul și obiceiurile sale.....	46
<i>Studiul 13</i>	50
Administrarea creștină – privilegiu și responsabilitate.....	50

30 decembrie – 5 ianuarie

Influența materialismului

Textul de memorat: „Să nu vă potriviți chipului veacului acestuia, ci să vă prefaceți, prin înnoirea minții voastre, ca să puteți deosebi bine voia lui Dumnezeu: cea bună, plăcută și desăvârșită.” (Romani 12:2)

Dumnezeu îi îndeamnă pe copiii Săi să nu se potrivească „chipului veacului acestuia” (Romani 12:2), însă atracția materialismului, dorința exagerată după bogății și după ceea ce credem că ne pot aduce ele, este puternică. Foarte puțini oameni, atât dintre cei bogați, cât și dintre cei săraci, au rămas neatinși de materialism. Creștinii nu fac excepție.

Nu este nimic rău în a fi bogat sau în a depune eforturi pentru a prospera, pentru a-ți asigura ție și celor dragi cele necesare. Însă, atunci când banii sau dorința de a avea bani ajung pe primul loc, cădem în capcana Diavolului și ne potrivim „chipului veacului acestuia”.

„Veacul acesta” ne transmite ideea că o viața bună, abundentă este posibilă doar dacă ai bani. Dar banii sunt o mască după care se ascunde Satana ca să ne câștige loialitatea. Materialismul este una dintre armele lui preferate împotriva creștinilor. În definitiv, cui nu-i plac banii și tot ce ne pot aduce ei aici și acum? Marea lor tentație este satisfacția instantanee, însă ei nu pot răspunde celor mai adânci nevoi ale noastre.

Duminică, 31 decembrie – Dumnezeu lumii acesteia

Banii au devenit dumnezeul lumii acesteia, iar materialismul, religia ei. Materialismul este un sistem sofisticat și perfid care oferă siguranță doar temporar, nu definitiv.

1. Ce lucru contează cu adevărat în viață? 1 Ioan 2:15-17

Materialismul înseamnă să acorzi dorinței după bogăție și posesiuni o mai mare importanță și valoare decât realităților spirituale. Poate că posesiunile au valoare, însă ele nu trebuie să ne posedez pe noi: „Cine iubește argintul nu se satură niciodată de argint și cine iubește bogăția multă nu trage folos din ea. Și aceasta este o deșertăciune!” (Eclesiastul 5:10). Aceasta este problema cu dorința după lucrurile lumii acesteia: oricât am avea de mult, nu avem niciodată destul; ne străduim să câștigăm tot mai mult din lucrurile care nu ne satisfac. O capcană cu adevărat perfidă!

2. Care este lucrul cel mai important pentru creștini? Luca 14:26-33

Ideea ar putea fi exprimată astfel: cei pentru care banii sau dorința de a avea bani devine o realitate primordială au de plătit un preț. „Și ce folosește unui om să câștige toată lumea, dacă își pierde sufletul?” (Marcu 8:36)

„Când a venit Hristos pe pământ, omenirea părea că va atinge rapid fundul prăpastiei morale. Era subminată însăși temelia societății. Viața devenise falsă și artificială. [...] În toată lumea, sistemele religioase își pierdeau influența asupra minții și a sufletului. Dezgustați de povești și minciuni, căutând să înăbușe glasul rațiunii, oamenii se întorceau către necredință și materialism. Lăsând veșnicia în afara calculului lor, trăiau pentru prezent.” – Ellen G. White, *Educație*, pp. 74–75

„Oamenii se întorceau către necredință și materialism.” Sună cunoscut?

Cui nu-i place să dețină lucruri? Întrebarea este: Cum știm că lucrurile pe care le deținem, chiar dacă sunt puține, nu ne stăpânesc ele pe noi? Cui ar trebui să-I aparținem și care sunt dovezile că suntem într-adevăr ai Lui?

Luni, 1 ianuarie – Umplerea hambarelor

3. Ce mesaj transmite Luca pentru noi, personal? Cum se aplică acest îndemn persoanelor sărace? Luca 12:15-21

Fie că suntem bogați, fie că suntem săraci, dorința de a avea ne poate abate atenția de la ce contează în mod real și ne-o poate îndrepta către ce este trecător și fără valoare în comparație cu viața veșnică.

Poate că noi nu ne vom înclina niciodată în fața vreunei statui de aur sau de argint, dar suntem tentați să ne închinăm la aur și argint, doar că într-o altă formă.

Pilda aceasta este valabilă în multe zone ale lumii, unde oamenii își dedică viața aproape exclusiv câștigării de bunuri. Vânzătorii au transformat publicitatea la produsele lor într-o formă de artă la scară globală. Întreaga lor strategie de marketing este clădită pe ideea că fericirea sau satisfacția depinde de obținerea unui produs. O companie de mare succes a creat un produs, ne-a determinat să credem că avem nevoie de el și apoi ni l-a vândut. Și realitatea este că metoda a funcționat! Nici chiar creștinii, ale căror speranțe nu sunt legate de lumea aceasta, nu sunt imuni la această înșelătorie.

4. Care este pericolul semnalat de Moise? Cum este posibil ca și credincioșii să fie expuși acestui pericol? Deuteronomul 8:10-14

Ce exemple poți da, din Biblie sau din lumea contemporană, de situații în care acumularea de averi și de posesiuni materiale a dus la creșterea spiritualității, a iubirii de Dumnezeu și a dorinței după lucrurile cerești și spirituale? Prezintă-ți răspunsul în cadrul dezbaterii pe grupe.

Marti, 2 ianuarie – Tentația materialismului

Publicitatea exercită o mare influență. Companiile cheltuiesc miliarde pentru a ne prezenta imagini cu produsele lor. Cel mai adesea, ele apelează la persoane frumoase și atrăgătoare care să le promoveze. Privim o reclamă și ne vedem nu doar posesori ai produsului, ci și asemănători cu cei care îl recomandă.

Materialismul nu ar fi nici pe departe atât de eficient dacă senzualitatea nu s-ar întretese subtil (sau mai puțin subtil) cu publicitatea. Strategia aceasta de publicitate are cea mai mare eficiență, dar are un efect dăunător asupra creștinilor care se luptă cu pericolele materialismului, deci asupra celor mai mulți dintre noi.

5. Ce reprezintă ochiul în gândirea creștină? Care ar trebui să fie reacția creștinilor față de imaginile subtile care ne invită să cumpărăm lucruri care nu ne sunt cu adevărat necesare? Matei 6:22-24

Publicitatea care asociază senzualitatea cu diversele produse poate avea un impact puternic. Vânzătorii își vând produsele creând în mintea consumatorilor o stare de fascinație. Experiența este fantezie pură, dar funcționează. Ea poate fi la limita misticului, transportându-i pe oameni, chiar și pentru o secundă, pe ceea ce pare a fi un alt tărâm al existenței. Ea devine o iluzie care nu oferă cunoaștere sau adevăr spiritual, dar care este atât de atrăgătoare și de tentantă pe moment, încât mulți oameni nu îi rezistă. O vrem și considerăm că o merităm, așa că de ce să nu o obținem? Numai Dumnezeu știe ce sume exorbitante au fost și sunt cheltuite pe lucruri de care reclamele ne-au convins că avem nevoie!

6. Ce vicii se includ în „poftele firii pământești”? Galateni 5:16

Miercuri, 3 ianuarie – Iubirea de sine

7. Care este elementul de legătură al textelor de mai jos? Ezechiel 28:17; Romani 12:3

Lucifer a ajuns să se creadă mai important decât era în realitate. Când și-a spus în sinea lui: „Voi fi ca Cel Preaînalt” (Isaia 14:14), el și-a manifestat dorința de înălțare, revendicând niște drepturi pe care nu le avea. Amăgirea de sine și dorința de înălțare de sine au fost cele două trăsături definitorii pentru el.

Textele acestea despre căderea lui Lucifer ar trebui să ne transmită ideea că păcatul originar îl constituie narcisismul, definit într-un dicționar drept „atenție excesivă față de propria persoană; dragoste de sine, vanitate”. Ce alte manifestări ale ființelor umane decăzute indică mai clar de atât amăgirea de sine?

Trăsăturile acestea sunt totuși mai frecvente decât ne gândim. Arogantul Nebucadnețar s-a considerat mai însemnat decât era în realitate (Daniel 4:30). Fariseii au ajuns să creadă același lucru despre ei înșiși (vezi Luca 18:11,12). Bogăția, faima academică, sportivă sau multe alte lucruri ne pot conduce și pe noi la această amăgire dacă nu suntem atenți!

8. Cu privire la ce pericol ne avertizează Pavel? 1 Timotei 6:10

Pavel îl instruiește pe Timotei să se depărteze de mai multe tipuri de oameni răi (2 Timotei 3:1-5), printre care și de „iubitorii de bani”. Iubirea de bani poate alimenta încrederea exagerată în sine și atitudinea de grandomanie. Aceasta deoarece materialismul le imprimă oamenilor foarte avuți o importanță de sine exacerbată. Ei tind să aibă o părere mai înaltă decât se cuvine despre ei înșiși. Toți vor să fie bogați, spun ei, dar numai câțiva reușesc! Bogații tind să fie extrem de preocupați de sine, aroganți și lăudăroși.

9. Ce idei din Filipeni 2:3 ne ajută să înțelegem de ce materialismul și atitudinile pe care el le poate alimenta sunt contrare idealului creștin?

Joi, 4 ianuarie – Materialismul și identitatea noastră

Sunt mulți oameni care Îl iubesc pe Dumnezeu. Ei sunt atât delegați de El, încât materialismul nu poate rupe această relație.

10. Ce înseamnă să fim ai lui Dumnezeu? În ce eroare existențială ne poate duce materialismul? Deuteronomul 7:6; 1 Petru 2:9; 1 Timotei 6:17,18.

Domnul Isus spune: „Eu sunt Vița, voi sunteți mlădițele... Despărțiți de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15:5). Relația este directă și clară. „Orice ascultare adevărată vine din inimă. Hristos a lucrat în felul acesta. Și, dacă noi consimțim, El Se va identifica în așa măsură cu gândurile și cu țintele noastre, încât va lega inima și mintea noastră cu voința Sa, astfel că, atunci când ascultăm de El, vom împlini propriile îndemnuri” – Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, ed. 2015, p. 575.

Materialismul ne determină să ne definim pe noi înșine prin ceea ce deținem și ce putem cumpăra. Iacov ne avertizează: „Aurul și argintul vostru au ruginit și rugina lor va fi o dovadă împotriva voastră; ca focul are să vă mănânce carnea! V-ați strâns comori în zilele din urmă!” (Iacov 5:3). Cuvântul „a strânge” de aici are sensul de a acumula, de a agonisi. Mulți își găsesc identitatea în comorile pe care le agonisesc, fie ele multe ori puține (Luca 12:19-21).

Materialismul este o formă de confuzie de identitate. Aceasta înseamnă că, pentru mulți dintre noi, identitatea se contopește cu posesiunile noastre. Posesiunile ne acaparează inima, gândurile (Matei 6:21). Unii spun: „Fără lucrurile mele, nu sunt nimic.” Ce trist să ne identificăm doar prin averile noastre pământești! Ce mod superficial, efemer și, în ultimă instanță, inutil de a ne trăi viața, mai ales dacă pretindem că suntem creștini! Prin cine sau prin ce ne identificăm: prin faptul că suntem ai lui Dumnezeu sau prin posesiunile noastre?

În ce măsură este legat respectul față de tine însuși de lucrurile pe care le deții?

Vineri, 5 ianuarie – Un gând de încheiere

„Astăzi, vrăjmașul cumpără suflete foarte ieftin. «Fără plată v-ați vândut», spune Scriptura [trad. din KJV]. Unul își vinde sufletul pentru aplauzele lumii, altul, pentru bani; unul, pentru a-și satisface pasiunile josnice, altul, pentru distracțiile lumești. Astfel de târguri se fac zilnic. Satana se oferă să-i cumpere pe cei care au fost cumpărați cu sângele lui Hristos și îi cumpără ieftin, în ciuda prețului infinit care a fost plătit pentru răscumpărarea lor.” – Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 5, ed. 2016, p. 115

Materialismul este mijlocul prin care Satana urmărește să cumpere sufletele, îmbrăcându-l în ambalaje atrăgătoare. Materialismul nu are gură, dar vorbește pe limba tuturor. Știe cum să le promită și bogaților, și săracilor plăcere și satisfacție și să-i determine să spună: „Am aici tot ce-mi trebuie; de ce să mă mai intereseze altceva?” Materialismul corupe astfel gândirea; îi determină pe oameni să-și pună încrederea în averile lor și nu în Dumnezeu. Dar iată care este antidotul: „«Lucrul acesta nu se va face nici prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu», zice Domnul oștirilor!” (Zaharia 4:6). Materialismul nu rezistă în fața lucrării Duhului Sfânt, dacă ne încredem în Dumnezeu și ne decidem, prin harul Său, să-L primim ca Domn al vieții noastre.

BIBLIA ȘI CARTEA PROFETI ȘI REGI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Mica 2 – Naum 1

1. Cui îi sunt prielnice cuvintele Domnului?
2. Cum va fi rămășița lui Iacov în mijlocul multor popoare?
3. Ce anume îl îndeamnă Domnul pe poporul Său să-și aducă aminte?
4. Despre cine spune Domnul că a fost aflat prea ușor?

Profeți și regi, capitolul 53

5. Cum erau nădejdea, energia, entuziasmul și hotărârea lui Neemia?

6 ianuarie – 12 ianuarie

Văd, vreau, iau

Textul de memorat: „Sămânța căzută între spini este cel ce aude Cuvântul; dar îngrijorările veacului acestuia și înșelăciunea bogățiilor înecă acest Cuvânt, și ajunge neroditor.” (Matei 13:22)

Iubirea de bani și de bunuri materiale poate lua mai multe forme. Ellen G. White ne dezvăluie planul Diavolului de a ne momi prin materialism: „Duceți-vă și împovărați-i cu grijile acestei vieți pe cei care dețin terenuri și bani. Înfățișați-le lumea în cea mai atrăgătoare lumină, ca să-și strângă comoara aici și să se atașeze de lucrurile pământești. Trebuie să facem tot ce ne stă în putință ca să-i împiedicăm pe cei care lucrează pentru cauza lui Dumnezeu să obțină mijloace care ar putea fi folosite împotriva noastră. Să păstrăm banii la noi. Cu cât vor strânge mai mulți bani, cu atât mai multe pagube vor produce împărăției noastre, îndepărtându-i de la noi pe supușii noștri. Determinați-i să le pese mai mult de bani decât de zidirea împărăției lui Hristos și de răspândirea adevărului pe care noi îl urâm. Atunci nu va trebui să ne mai fie teamă de influența lor, căci știm că fiecare persoană egoistă și lacomă va cădea sub puterea noastră și, în final, se va despărți de poporul lui Dumnezeu.” - *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, ed. 2007, p. 121

Din nefericire, planul lui pare să dea roade. Să analizăm aceste pericole și să vedem ce ne spune Cuvântul lui Dumnezeu să facem pentru a evita această capcană pentru viața spirituală.

Duminică, 7 ianuarie – Evanghelia prosperității

Unii predicatori populari de televiziune afirmă că Dumnezeu vrea să te binecuvânteze, iar dovada binecuvântării Sale este abundența de posesiuni materiale. Cu alte cuvinte, dacă ești credincios, Dumnezeu te va îmbogăți.

Ideea aceasta (sau variante ale ei) a căpătat denumirea de „evanghelia prosperității”: *Urmează-L pe Dumnezeu și El te va face bogat în bunuri pământești*. Ea nu este altceva decât falsă justificare teologică a materialismului, fiindcă ea spune în esență: *Vrei să fii materialist și să nu ai mustrări de conștiință? Atunci, avem o „evanghelie” pentru tine!*

Asocierea Evangheliei cu îmbogățirea garantată este o diversiune. Ea este contrară Scripturii și reflectă o teologie egocentrică, o jumătate de adevăr îmbrăcată în termeni biblici. În miezul acestei minciuni se găsește însuși germele păcatului: eul și dorința de a face ce-mi place mie.

Teologia „evangheliei prosperității” susține că, atunci când îi aducem daruri lui Dumnezeu, obținem în schimb garanția îmbogățirii materiale. Ea îl transformă pe Dumnezeu într-un fel de automat, în care pui banii și îți dai produsul solicitat, iar relația noastră cu El, într-una de afaceri: Eu fac pentru Tine ceva, iar Tu promiți să faci pentru mine ceva.

Aceasta este „evanghelia prosperității”.

1. Ce situație descrie Pavel și cum combate aceasta așa-numita „evanghelie a prosperității”? 2 Corinteni 8:1-5

Oamenii aceștia trăiau într-o sărăcie „lucie” (2 Corinteni 8:2) și, cu toate acestea, erau foarte generoși, dăruind chiar peste puterile lor. Textele acestea ne ajută să respingem falsă teologie a „evangheliei prosperității” care susține că, dacă viața ta este după voia lui Dumnezeu, vei avea parte de abundență materială ca dovadă a acestui lucru.

Ce exemple poți da de oameni credincioși lui Dumnezeu care nu sunt bogați din punct de vedere material și de oameni necredincioși care sunt totuși bogați din punct de vedere material? Ce ne spune aceasta despre interpretarea bogăției ca semn al binecuvântărilor lui Dumnezeu?

Luni, 8 ianuarie – Orbire spirituală

Biblia, și nu numai ea, ne învață că grijile vieții și bogățiile sunt trecătoare. Nimic din ce există aici nu durează veșnic. Cum spune Pavel: „Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd, căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice” (2 Corinteni 4:18). Creștinii care au ochii fixați pe grijile vieții și nu pe cărarea către cer și-au pierdut vederea spirituală. Și puține lucruri reușesc să ne orbească în mai mare măsură decât bogățiile. Helen Keller, care a fost oarbă, spunea: „Cea mai vrednică de plâns persoană din lume este cea care are ochi sănătoși și care totuși nu vede.” Biblia este plină de exemple de oameni orbi spiritual.

„Unii iubesc lumea aceasta atât de mult, încât ea le eclipsează dragostea pentru adevăr. Pe măsură ce comorile lor de aici se înmulțesc, interesul lor pentru comoara cerească scade. Cu cât au mai multe în lumea aceasta, cu atât se atașează mai strâns de ele, de teama de a nu le fi luată comoara râvnită. Cu cât dețin mai multe, cu atât au mai puțin de oferit altora, deoarece, cu cât au mai mult, cu atât se simt mai săraci. O, înșelăciunea bogățiilor! Ei nu vor vedea și nu vor simți nevoile cauzei lui Dumnezeu.” - Ellen G. White, *Spiritual Gifts*, vol. 2, p. 267

Pierderea vederii spirituale este un risc pentru viața veșnică. Nu este suficient să-L zărim pe Isus vag, de la distanță; trebuie să privim „întă” la El, să-L avem în centrul atenției.

2. Care este unul dintre pericolele cu privire la care ne avertizează Isus? De ce ne vizează aceste lucruri pe toți, fie bogați, fie săraci? Matei 13:7,22

Isus știe că toți avem îngrijorări, inclusiv financiare. Săracii se gândesc că nu au destul, bogații se gândesc cum să-și împlinescă dorințele. Avem nevoie să ne asigurăm că îngrijorările nu „îneacă acest Cuvânt” în viața noastră. El ne avertizează cu privire la „înșelăciunea bogățiilor”. Bogățiile nu sunt un rău în sine, dar au puterea de a ne amăgi să apucăm pe calea către ruină veșnică.

Ce dovezi ale înșelăciunii bogățiilor vezi în viața ta? Ce decizii concrete poți lua pentru a te proteja de această înșelăciune?

Marti, 9 ianuarie – Pașii lăcomiei

Ca toate păcatele, lăcomia ia naștere în inimă. Ea pornește din interior și se manifestă prin anumite fapte.

3. Ce a făcut Satana pentru a o amăgi pe Eva să păcătuiască? Cum s-a folosit el de aceste metode de-a lungul secolelor pentru a-i amăgi pe oameni? Geneza 3:1-6

Industria publicitară pare a-și fi luat modelul de comercializare a produselor din cele întâmplătoare în Eden. Diavolul a prezentat fructul pomului interzis de așa manieră, încât să nască în Eva dorința de a avea mai mult decât avea deja și să o convingă că avea nevoie de un lucru în realitate nenesecar. Ingenios! Căderea ei ilustrează cei trei pași pe care îi facem cu toții atunci când cădem pradă lăcomiei: *văd, vreau, iau (fac)*.

Lăcomia poate fi, desigur, un păcat latent. Asemenea poftei, ea stă ascunsă în natura noastră pământească. Dar, în cele din urmă, când aduce rod, poate fi devastatoare. Poate strica relațiile, îi poate răni pe cei dragi și ne poate chinui mai târziu cu sentimentul de vinovăție.

În clipa în care iese la suprafață, ea calcă în picioare orice principiu. Regele Ahab a văzut via lui Nabot, și-a dorit-o și n-a mai vrut să mănânce până când regina i-a obținut-o prin uciderea lui Nabot (1 împărați 21). Acan nu a rezistat când a văzut mantaua și argintul, le-a râvnit și le-a luat (Iosua 7:20-22). Lăcomia este, în ultimă instanță, o altă formă de egoism.

„Dacă egoismul ar fi forma prevalentă a păcatului, atunci lăcomia ar putea fi considerată forma prevalentă a egoismului. Ideea aceasta [...] ne-o sugerează Pavel, când vorbește despre acele «vremuri grele» [2 Timotei 3:1] ale apostaziei finale, arătând că egoismul este rădăcina prolifică a tuturor relelor prevalente la momentul acela, iar lăcomia, primul lui rod. «Căci oamenii vor fi iubitori de sine, lacomi» [2 Timotei 3:2, trad. din engl.].” - John Harris, *Mammon*, p. 52

Cum putem să identificăm anumite tendințe către lăcomie în viața noastră?

Miercuri, 10 ianuarie – Lăcomia, căutarea folosului propriu

4. Cu privire la ce păcat suntem avertizați? Isaia 56:11

Pentru noi, ființele umane căzute, lăcomia poate fi un lucru la fel de normal ca respirația. Un lucru natural. Însă cu greu putem găsi ceva care să fie atât de mult în discordanță cu caracterul lui Hristos. „Căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți” (2 Corinteni 8:9).

Numai Domnul știe cu adevărat care au fost consecințele lăcomiei de-a lungul istoriei. Ea a declanșat războaie. Ea i-a determinat pe oameni să comită crime care i-au dus la ruină pe ei și familiile lor. Ea se aseamănă cu un virus care își face cuib în gazda sa și care consumă tot ce este bun în ea până o acaparează cu totul. Este maladia celui care vrea să aibă totul: pasiunea, puterea și bunurile. Aceleași: *văd, vreau, iau*.

5. Ce aflăm despre puterea lăcomiei din trista relatare consemnată de Matei? Matei 26:14-16

Observă ce spune Iuda: „Ce vreți să-mi dați, și-L voi da în mâinile voastre?” Iată ce se întâmplă atunci când lăcomia neutralizează tot ce mai este bun în om! Iuda a fost unul dintre cei mai privilegiați oameni din câți au trăit vreodată: s-a aflat în preajma Fiului lui Dumnezeu întrupat, a fost martor la minunile săvârșite de El și L-a auzit rostind cuvintele vieții. Și, cu toate acestea, unde l-au dus lăcomia și avariția!

„Cât de delicat S-a purtat Mântuitorul cu acela care avea să fie trădătorul Lui! în învățăturile Sale, Isus stăruia asupra principiilor binefacerii, care loveau direct la rădăcina lăcomiei. El a făcut să treacă prin fața lui Iuda înfățișarea urâtă pe care o are lăcomia și, de multe ori, acest ucenic și-a dat seama că i se descrie caracterul și se arată păcatul lui, dar nu voia să-și recunoască și să-și părăsească nelegiuirea.” - Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, ed. 2015, p. 248

Dacă nu suntem atenți, și noi putem cădea pradă lăcomiei. Cum putem ține sub control această tendință naturală?

Joi, 11 ianuarie – Autocontrolul

6. Potrivit pasajelor de mai jos, cum se pot proteja creștinii, fie ei bogați sau săraci, de pericolele lăcomiei, avariției, iubirii de bani și de lucruri materiale? Faptele 24:24-26; Galateni 5:22-25; 2 Petru 1:5-9

Textele acestea abundă în învățături legate de modul în care ar trebui să trăim. Dar observă o idee comună: autocontrolul, stăpânirea de sine, sau, cum spune Scriptura, înfrânarea poftelor. Însușirea acesta poate fi deosebit de dificil de dobândit de către cei lacomi, avari și dornici să dețină lucruri. Doar autocontrolul (mai întâi stăpânirea gândurilor și apoi a faptelor) ne poate proteja de pericolele amintite mai sus.

Și putem exercita autocontrol doar în măsura în care ne supunem puterii Domnului. Singur, niciunul dintre noi nu-și poate învinge defectele, mai ales pe cele cultivate vreme îndelungată. Dacă vrem să obținem victoria asupra acestor înșelăciuni puternice, avem nevoie de Duhul Sfânt care să lucreze în noi. „Nu v-a ajuns nicio ispită care să nu fi fost potrivită cu puterea omenească. Și Dumnezeu, care este credincios, nu va îngădui să fiți ispitiți peste puterile voastre, ci, împreună cu ispita, a pregătit și mijlocul să ieșiți din ea, ca s-o puteți răbda” (1 Corinteni 10:13).

Vineri, 12 ianuarie – Un gând de încheiere

Țelul suprem al omului este să fie fericit și satisfăcut. Însă împlinirea de sine prin materialism duce la ratarea acestui țel. Deși sunt convinși de acest lucru în sufletul lor, oamenii trăiesc mai departe cu obsesia acaparării, după principiul „văd, vreau, iau”. Și adventiștii de ziua a șaptea se confruntă cu ispita subscrierii la valorile materialismului. Dar acumularea continuă de bunuri nu poate genera fericire, satisfacție sau mulțumire. Generează în schimb probleme, după cum observăm în experiența tânărului bogat care a plecat de la Isus nefericit, deznădăjduit și abătut pentru că nu auzise sau nu obținuse ce-și dorise. „Valorile materialiste sunt asociate cu o subminare generalizată a bunăstării oamenilor, de la un grad redus de satisfacție și fericire, la depresie și anxietate, la probleme fizice, precum durerile de cap, și la tulburări de personalitate, precum narcisismul și comportamentul antisocial.” - Tim Kasser, *The High Price of Materialism*, 2002, p. 22

Metaforic vorbind, creștinii materialiști beau cu aroganță din fântâna bogăției, dar sunt deshidratați spiritual. Dacă vom bea însă din apa pe care ne-o oferă Isus, nu vom înseta niciodată (Ioan 4:14).

BIBLIA ȘI CARTEA PROFETI ȘI REGI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Naum 2 – Țefania 2

1. Despre a cui rană se scrie că era fără leac?
2. Ce spune profetul Habacuc despre scopul pentru care Domnul i-a ridicat pe haldei?
3. În ciuda căror lipsuri spune profetul că tot se va bucura în Domnul?
4. Ce anume spune Țefania că nu va putea să-i izbăvească pe oameni în ziua mâniei Domnului?

Profeți și regi, capitolul 54

5. Ce anume corupe credința multora, distrugându-le spiritualitatea?

13 ianuarie – 19 ianuarie

Dumnezeu sau banii?

Textul de memorat: „De aceea și Dumnezeu L-a înălțat nespus de mult și I-a dat Numele care este mai presus de orice nume; pentru ca, în Numele lui Isus, să se plece orice genunchi al celor din ceruri, de pe pământ și de sub pământ și orice limbă să mărturisească, spre slava lui Dumnezeu Tatăl, că Isus Hristos este Domnul.” (Filipeni 2:9-11)

Când ne prezintă perspectiva Sa asupra banilor și asupra bunurilor materiale, Dumnezeu nu ne vorbește pe ocolite. El i-a adresat bogatului care păstrase toate binecuvântările pentru el niște cuvinte care ar trebui să ne stârnească temerea: „«Nebunule! Chiar în noaptea aceasta ți se va cere înapoi sufletul, și lucrurile pe care le-ai pregătit ale cui vor fi?» Tot așa este și cu cel ce își adună comori pentru el și nu se îmbogățește față de Dumnezeu” (Luca 12:20,21).

Slujirea lui Dumnezeu și slujirea banilor sunt două lucruri care se exclud reciproc. Nu putem avea decât un singur stăpân: ori pe Dumnezeu, ori banii. Ne înșelăm dacă socotim că le putem sluji amândurora, fiindcă nu vom putea fi duplicitari la nesfârșit. Poate că pe alții îi vom păcăli și poate că ne vom păcăli pe noi înșine, dar pe Dumnezeu, în fața căroră vom fi trași la răspundere într-o zi, nu-L vom putea păcăli.

Este necesar să ne hotărâm și, cu cât ezităm mai mult, cu cât invocăm mai multe pretexte și cu cât amânăm mai mult, cu atât mai puternic se vor înrădăcina în sufletul nostru banii și iubirea de bani. Credința impune luarea unei decizii.

Decizia aceasta va fi mai ușor de luat dacă vom înțelege cine este Dumnezeu, ce a făcut El pentru noi și cât de datori îi suntem.

Duminică, 14 ianuarie – Hristos, Creatorul

1. Cine a creat lumea materială și cu ce scop? Geneza 1:1; Psalmii 33:6,9; Isaia 45:12; Ieremia 51:15; Ioan 1:3

„Hristos a fost Acela care a întins cerurile și a pus temeliile pământului. Mâna Lui a fost aceea care a așezat lumile în spațiu și a modelat florile câmpului. «El întărește munții prin tăria Lui.» «A Lui este marea, El a făcut-o» (Psalmii 65:6; 95:5). El a fost Cel care a umplut pământul cu frumusețe și văzduhul cu cântece. Și, pe toate lucrurile de pe pământ, din văzduh și cer, El a scris mesajul iubirii Tatălui.” - Ellen G. White, *Viața lui Isus*, ed. 2015, pp. 10-11

Lucrurile materiale nu sunt ceva rău în sine. Spre deosebire de alte religii care susțin că lumea materială și materia sunt rele în ele însele și că doar lucrurile spirituale sunt bune, religia Bibliei prețuiește lumea materială. Cum ar putea să fie rea, dacă Isus însuși a creat-o? Este adevărat că ea poate fi pervertită și folosită în scopuri rele, ca toate darurile lui Dumnezeu, dar aceasta nu înseamnă că este rea. Biblia ne avertizează împotriva abuzului și pervertirii lucrurilor create de Dumnezeu în lumea aceasta, dar nu împotriva lucrurilor respective.

Dumnezeu a creat lumea materială și a dorit ca omul să se bucure de roadele și de binecuvântările ei. El le-a spus israeliților: „Apoi să te bucuri, cu levitul și cu străinul care va fi în mijlocul tău, de toate bunurile pe care ți le-a dat Domnul, Dumnezeul tău, ție și casei tale” (Deuteronomul 26:11; vezi și 14:26).

Isus este Creatorul (Ioan 1:1-3), iar pământul este doar una dintre dovezile capacității Sale creatoare. Având această capacitate, El are și o perspectivă unică asupra vieții și asupra ființelor vii. El cunoaște valoarea reală a lucrurilor materiale și știe că ni le-a dat spre binele nostru și spre bucuria noastră. Și știe ce se întâmplă atunci când oamenii le pervertesc sau când fac din ele un scop în sine, în loc să le folosească spre slava lui Dumnezeu.

Privește în jur la lucrurile bune din lumea creată. Chiar și după ravagiile făcute de păcat, se mai găsesc în ea destule lucruri bune. Ce ne spune lumea creată, prin lucrurile bune din ea, despre cum este Dumnezeu?

Luni, 15 ianuarie – Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului

Noi credem că Isus a fost pe deplin Dumnezeu și pe deplin om. Datorită acestei îmbinări a divinului cu umanul, El are o perspectivă unică asupra lucrurilor care sunt importante pe pământ și pentru veșnicie. Faptul că noi nu putem înțelege cum este posibil ca El să aibă o natură divino-umană nu desființează acest adevăr, după cum faptul că nu înțelegem aerodinamica nu împiedică un avion să zboare.

Unul dintre motivele pentru care a venit Isus în lumea noastră a fost ca să arate cât de iubitor este Dumnezeu, cât este de preocupat de noi și cât de mult ne poartă de grijă. El a venit să ne descopere adevăratul caracter al Tatălui ceresc, care nu este nicidecum o divinitate distantă și nepăsătoare, cum cred unii.

Satana însă s-a străduit să-i despartă pe oameni de Dumnezeu. A încercat să-L prezinte pe Dumnezeu ca fiind nepăsător. El face tot ce-i stă în putință și prin toate mijloacele posibile ca să ne împiedice să cunoaștem realitatea bunătății și a harului lui Dumnezeu. O metodă la care recurge pentru a ne opri este preocuparea exagerată pentru lucrurile materiale.

2. Ce aflăm din relatarea următoare despre modul în care iubirea pentru lucrurile materiale ne ține departe de Domnul? Matei 19:16-22

Imaginează-ți scena în care Isus însuși, Dumnezeu întrupat, îi vorbește acestui tânăr vădit conștient că se afla în fața unei persoane speciale. Care a fost totuși reacția tânărului bogat? El a permis ca multele lui avuții, iubirea pentru lucrurile materiale să-l separe de Dumnezeu. Era atât de orbit de iubirea de lume și de lucruri materiale, încât, deși s-a întristat, tristețea nu i-a mai fost de ajuns ca să ia decizia cea bună. El era obișnuit să aibă totul, nu să renunțe. Spre deosebire de Fiul lui Dumnezeu, care S-a făcut Fiul omului.

Ce putem face pentru a ne raporta corect la lucrurile din lumea aceasta, fie că suntem bogați, fie că suntem săraci?

Marti, 16 ianuarie – Hristos, Răscumpărătorul

„Prin faptul că a revărsat toată comoara cerului în lumea aceasta, dăruindu-ne în Domnul Hristos tot cerul, Dumnezeu a cumpărat voința, sentimentele, mintea și sufletul tuturor ființelor omenești. Indiferent dacă sunt credincioși sau necredincioși, toți oamenii sunt proprietatea Domnului.” - *Parabolele Domnului Hristos*, ed. 2015, p. 240

3. Citește textele următoare și notează din ce și de la ce ne-a salvat Isus. Galateni 3:13; Coloseni 1:13; 1 Tesaloniceni 1:10; Evrei 2:14,15; 1 Petru 1:18; Apocalipsa 1:5

Cuvântul grecesc *tetelestai* din Ioan 19:30 este considerat cel mai semnificativ din câte au fost pronunțate vreodată. El înseamnă „s-a sfârșit”, „s-a isprăvit” și a fost ultimul cuvânt rostit de Isus pe cruce. El a marcat încheierea misiunii Sale de a face ispășire prin jertfa Sa pentru vina păcatului nostru. Cuvântul acesta nu a fost rostit cu disperare, ci cu bucuria răscumpărării lumii pierdute. Crucea răscumpărării ne dezvăluie un eveniment trecut care are un efect prezent și care ne oferă o speranță de viitor. Isus Și-a dat viața ca să distrugă păcatul, moartea și lucrările Diavolului o dată pentru totdeauna. Aceasta înseamnă că am fost răscumpărați, cu toate că nu am meritat (Efeseni 1:7). Când pătrundem în domeniul minunilor mântuirii, suntem într-un domeniu sfânt.

Hristos în ipostaza de Răscumpărător este cea mai sublimă imagine a lui Dumnezeu. Dorința Sa supremă este să ne răscumpe. Aceasta ne arată cât de mult prețuiește El omenirea și relația Sa cu noi. Odată satisfăcută dreptatea, Hristos își îndreaptă atenția către răspunsul nostru la sacrificiul Său.

Hristos a plătit, a suferit pedeapsa pentru toate păcatele tale. Care ar trebui să fie reacția ta acum? (Vezi Iov 42:5,6.)

Miercuri, 17 ianuarie – Un Dumnezeu gelos

4. Ce a vrut să spună Domnul prin cuvintele: „Nimeni nu este ca Mine pe tot pământul”? Exodul 9:14

„Pentru mințile mărginite ale oamenilor, este imposibil să înțeleagă pe deplin caracterul sau lucrările Celui Infinit. Pentru intelectul cel mai ascuțit, pentru mintea cea mai puternică și mai educată, Ființa sfântă trebuie să rămână pentru totdeauna învăluită în mister.” - Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 5, ed. 2016, p. 592

Dumnezeu este fără egal (1 Împărați 8:60). El gândește, își amintește și acționează în moduri pe care noi nu le putem înțelege. Oricât de mult am încerca să-L facem după chipul nostru, Dumnezeu rămâne Dumnezeu. El a creat fiecare fulg de zăpadă, fiecare creier, fiecare față și fiecare trăsătură individuală și nu mai este nimeni ca El. El este Creatorul și, în această calitate, Se distinge net de ceea ce a creat.

5. Ce ne spun textele următoare despre cât de diferit este Dumnezeu de ceea ce a creat? 1 Samuel 2:2; Psalmii 86:8; Isaia 55:8,9; Tit 1:2

Nu este de mirare că Dumnezeu este unic și suveran când ne gândim la tot ce este El, la tot ce deține și la tot ce face El. Și totuși El nu își impune această autoritate supremă când este vorba de inima omului. Poate de aceea Se caracterizează ca fiind un Dumnezeu „gelos” (Exodul 34:14). El i-a creat pe oameni liberi, în sensul că nu îngrădește decizia lor de a-I sluji Lui sau altcuiva.

El ne atrage la Sine prin iubire - Biblia spune că El ne-a iubit mai întâi - și așteaptă și dorește ca și noi să-L iubim pe El mai mult decât iubim ceea ce primim de la El.

Ce sau cine „rivalizează” cu Dumnezeu în viața ta pentru a-ți câștiga afecțiunea?

Joi, 18 ianuarie – Adevăratul proprietar

Noi suntem ai lui Dumnezeu fiindcă El ne-a creat și ne-a răscumpărat. Și suntem ai Lui nu doar cu ființa noastră, ci și cu tot ce avem. Nu suntem stăpâni decât pe propriile decizii. Opusă acestei concepții este cea potrivit căreia noi am fi stăpâni peste lucrurile noastre. Creștinii care se cred proprietarii deplin ai averilor lor au o concepție contrară Cuvântului lui Dumnezeu.

Nu noi, ci Dumnezeu este Stăpânul a tot ce există (Iov 38:4-11). Noi nu suntem decât „străini și venetici” (Leviticul 25:23), cum erau israeliții în Țara Făgăduinței. Depindem de Dumnezeu chiar și pentru următoarea răsuflare (Faptele 17:25). El este stăpân peste tot ce spunem că este al nostru. Noi nu suntem decât administratorii Săi, însărcinați cu gestionarea unor posesiuni palpabile și impalpabile, spre slava Sa.

6. Enumeră lucrurile peste care este stăpân Dumnezeu, potrivit următoarelor texte. Cum ne raportăm noi la ele și la El? Deuteronomul 10:14; Psalmii 50:10; Psalmii 104:16; Ezechiel 18:4; Hagai 2:8; 1 Corinteni 6:19,20

„Toate lucrurile îi aparțin lui Dumnezeu. Oamenii pot să-I ignore cerințele. În timp ce El își revarsă din belșug binecuvântările asupra lor, ei pot folosi darurile Lui pentru satisfacția lor egoistă; dar vor fi chemați să dea socoteală de isprăvnicia lor.” - Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 9, ed. 2010, pp. 182-183

Calitatea lui Dumnezeu de proprietar și calitatea noastră de administratori implică o relație, prin care El urmărește pregătirea noastră pentru cer, dar și binecuvântarea altora. Totuși administratorii necredincioși au libertatea de a restricționa accesul Proprietarului la posesiunile Sale. După cum am văzut ieri, El nu ne impune voința Sa. El ne-a creat și ne-a încredințat anumite bunuri pe care să le gestionăm pentru El până la revenirea Sa. Modul în care ne achităm de această misiune arată ce fel de relație avem cu El.

Gândește-te mai bine ce înseamnă faptul că nu ești stăpân peste niciunul dintre lucrurile tale și că Dumnezeu este proprietarul lor.

Vineri, 19 ianuarie – Un gând de încheiere

Administrarea încredințată oamenilor și-a avut începutul în momentul în care Dumnezeu i-a așezat pe Adam și pe Eva în frumoasa grădină a Edenului ca s-o lucreze și s-o păzească (Geneza 2:15). Dumnezeu i-a investit cu acest nou rol și le-a vorbit despre responsabilitatea lor. Îngrijirea grădinii avea să le aducă fericire și sens în viață.

Cuvântul ebraic „a stăpâni” (Geneza 1:26,28) înseamnă „a aduce sub control și ordine”. Dat fiind contextul, nu este vorba despre o stăpânire aspră, ci despre una blândă, care presupune grija față de lucrurile create de Dumnezeu. Responsabilitatea aceasta nu a încetat. În mediul acesta, Adam și Eva trebuiau să învețe că Dumnezeu este Proprietarul și că ei erau doar gestionarii sau administratorii. Dumnezeu Și-a dorit de la bun început ca ei să dețină poziții de responsabilitate și încredere, dar nu în calitate de proprietari. Ce se cerea de la ei era să fie credincioși în îndeplinirea lucrului lor.

„Lui Adam și Evei le-a fost dată în grijă Grădina Edenului. Ei trebuiau «s-o lucreze și s-o păzească». Ei lucrau fericiți. Minte, inima și voința acționau în perfectă armonie. Ei nu găseau în lucrul lor oboseală sau trudă. Își umpleau ceasurile cu munca utilă și cu comuniunea dintre ei. Ocupația lor era plăcută. Dumnezeu și Hristos îi vizitau și stăteau de vorbă cu ei. Ei se bucurau de libertate perfectă. [...] Dumnezeu era proprietarul căminului lor din Eden. Ei se ocupau de el sub stăpânirea Sa.” - Ellen G. White, *Manuscript Releases*, vol. 10, p. 327

BIBLIA ȘI CARTEA *PROFEȚI ȘI REGI* – STUDIU LA RÂND

Biblia: Țefania 3 - Zaharia 4

1. Ce anume le va da Domnul popoarelor, ca să-I slujească?
2. Din ce cauză nu au dat cerurile rouă și pământul nu și-a dat roadele?
3. În ce perioadă a vieții (vârstă) se afla Zaharia, când a primit viziunile de la Dumnezeu?
4. Unde avea să fie pusă piatra cea mai însemnată din templu?

Profeți și regi, capitolul 55

5. Împotriva cui au fost îndreptate întotdeauna eforturile lui Satana?

20 ianuarie – 26 ianuarie

Căile lui Dumnezeu și căile lumii

Textul de memorat: „În ziua mâniei, bogăția nu slujește la nimic; dar neprihănirea izbăvește de la moarte... Cine se încrede în bogății va cădea, dar cei neprihăniți vor înverzi ca frunzișul.” (Proverbele **11:4,28**)

Isus nu a fost învins niciodată de Satana, dar cel rău a reușit să-i învingă pe toți oamenii. Și va continua să ne învingă dacă nu ne împotrivim lui îmbrăcați în armura lui Dumnezeu și prin puterea Sa. Numai Domnul ne poate elibera din vraja lumii.

De aceea, ochii noștri să fie îndreptați către El. David era conștient de valoarea acestui mod de a trăi atunci când a scris: „Pui de leu duc lipsă și li-i foame, dar cei ce caută pe Domnul nu duc lipsă de niciun bine” (Psalmii 34:10). Solomon a recunoscut că înțelepciunea și priceperea sunt mai prețioase decât argintul și aurul (Proverbele 3:13,14). Fericirea adevărată și viața dreaptă sunt partea celor care își ridică privirea de la posesiunile lor la Hristos cel viu, Proprietarul lor.

Singura cale de a scăpa de tentațiile lumii este o relație vie cu Isus. Săptămâna aceasta vom studia câteva aspecte ale acestei relații și vom vedea cât de importantă este ea pentru biruința noastră spirituală, ca să recunoaștem puterea camuflată sub masca lumii și să înțelegem că Hristos este singurul motiv real pentru a trăi.

Duminică, 21 ianuarie – Relația cu Hristos

Iubirea pentru posesiunile pământești îl poate înrobi pe om, chiar și pe cel sărac, legându-l de lume și nu de Hristos. Indiferent de situația noastră economică, patima dobândirii de bunuri materiale se poate transforma într-o cursă teribilă și, dacă nu este supusă Domnului, poate duce la pierderea mântuirii. Satana știe lucrul acesta și se folosește de el pentru a-i prinde în capcana lui pe cât mai mulți. Cum ne putem proteja?

1. Cum împlinim sfatul dat de apostolul Pavel în Coloseni 3:2?; Psalmii 119:11; Efeseni 6:18

2. Ce alte texte ne vorbesc despre lucrurile cu care ar trebui să se preocupe mintea noastră? Vezi, de exemplu, Filipeni 4:8

Singurul „tratament” pentru spiritul lumesc, în toate formele lui, este să ne consacram lui Hristos în toate circumstanțele vieții, fie ele plăcute sau neplăcute (Psalmii 34:1). Moise a socotit „ocara lui Hristos ca o mai mare bogăție decât comorile Egiptului” (Evrei 11:26). Hristos trebuie să ocupe primul loc în viața noastră. El așteaptă din partea noastră un angajament izvorât din convingere, nu din comoditate; altfel spus, așteaptă să ne dedicăm Lui pentru că știm cine este El și ce a făcut pentru noi, nu de dragul avantajelor imediate de care am putea beneficia ca urmare a credinței în El și a consacrării față de El.

Viața noastră să fie ascunsă în Isus și planurile Sale să fie planurile noastre. Să ne consacram Lui cu adevărat, înseamnă să punem mâna pe plug și să nu ne mai uităm înapoi (Luca 9:62). Când ne consacram Lui cu totul, El ne ridică la potențialul nostru maxim. Când ne predăm Lui, El ne scoate de sub stăpânirea lumii. Viața noastră să-L aibă în centru pe Hristos și nu bunurile pământești; numai El poate umple golul din suflet.

Gândește-te la o ocazie în care ai achiziționat un bun material, un lucru pe care ți l-ai dorit foarte mult. Cât a durat bucuria și satisfacția achiziționării lui?

Luni, 22 ianuarie – Dumnezeu descoperit în Scriptură

Peste șase miliarde de Biblii au fost distribuite pe glob, dar câte sunt privite ca fiind Cuvântul Dumnezeului celui viu și citite cu sinceritate și sete de adevăr?

Studiul Bibliei menține drept acul „busolei” spirituale și ne ajută să navigăm în această lume a contrafacerilor și confuziei. Biblia este un document viu, de origine divină (Evrei 4:12), care ne îndreaptă atenția către niște adevăruri pe care nu le putem găsi în altă parte. Ea este harta concepută de Hristos pentru viața cotidiană; ea ne educă prin dezvoltarea intelectului și prin rafinarea caracterului.

3. Biblia, și în special evangheliile, ne oferă informațiile cele mai demne de încredere despre Isus. Ce ne spun textele următoare despre El și despre importanța Lui pentru viața noastră și pentru toate convingerile noastre? Ioan 5:39; Ioan 14:6; Ioan 20:31

Noi studiem Biblia pentru că ea este sursa supremă de adevăr. Isus este Adevărul și Îl putem cunoaște cercetând Scriptura. În Cuvântul lui Dumnezeu, în Vechiul și în Noul Testament, ni se spune cine este El și ce a făcut El pentru noi. Așa ajungem să-L iubim și să ne consacram Lui viața și sufletul pentru veșnicie. Urmându-L și ascultând de cuvintele Sale, ne eliberăm din cătușele păcatului și ale lumii. „Deci, dacă Fiul vă va face slobozi, veți fi cu adevărat slobozi” (Ioan 8:36).

4. Ce realitate este descrisă în Romani 8:5,6?

Iubirea de lume și, mai ales, iubirea pentru posesiunile pământești ne pot îndepărta de Dumnezeu cu ușurință dacă nu suntem atenți. De aceea este necesar să păstrăm Biblia aproape, fiindcă ea ne îndreaptă gândurile către realitățile eterne și spirituale atât de vitale pentru orice creștin.

Iubirea pentru lucrurile pământești nu ne înalță niciodată gândurile la moralitate; ea așează în locul principiilor biblice lăcomia, egoismul și pofta. Dragostea prezentată în Biblie consolidează relațiile, fiindcă ne învață despre importanța dăruirii personale. Însă spiritul lumesc ne învață să agonisim pentru noi – exact opusul caracterului Domnului Isus.

Marti, 23 ianuarie – Rugăciunea

Orice credincios consideră că religia lui este de fapt relația sa cu Dumnezeu. Dacă viața veșnică este cunoașterea lui Dumnezeu, atunci viața veșnică poate fi găsită prin relația cu El. Și, ca în ori- ce relație, este necesară comunicarea. Dumnezeu ne vorbește prin Cuvântul Său divin. Deci putem avea comuniune cu El prin studierea Cuvântului Său, dar și prin rugăciune.

Dacă vrem ca inima și gândurile noastre să fie la lucrurile cerești și nu la lucrurile de pe pământ, atunci rugăciunea este esențială. Prin însăși natura ei, rugăciunea ne îndreaptă atenția către lumea de sus.

Dar și în acest domeniu este necesară vigilența, întrucât rugăciunile pot ajunge doar o expresie a naturii noastre egoiste. Când ne rugăm, noi trebuie să ne supunem voinței lui Dumnezeu.

Cu ani în urmă, un cântec spunea: „O, Doamne, vrei să-mi cumperi un Mercedes-Benz?”, criticând astfel materialismul credincioșilor cu numele. Să avem grijă ca, atunci când ne rugăm, exprimându-ne astfel supunerea față de Dumnezeu și moartea față de lume, să cerem să se facă voia Sa, nu a noastră.

5. Ce element esențial trebuie să se îndeplinească cu toate rugăciunile noastre? Ce înseamnă să ne apropiem de Dumnezeu cu credință și să ne rugăm cu credință? Evrei 11:1-6

Dacă nu sunt însoțite de credință, rugăciunile noastre sunt caracterizate de încumetare – o credință contrafăcută de Satana. „Rugăciunea și credința sunt strâns legate și trebuie să fie studiate împreună. În rugăciunea credinței există știință divină, o știință pe care trebuie s-o înțeleagă orice om care vrea să trăiască o viață de succes. Domnul Hristos spune: «De aceea vă spun că orice lucru veți cere când vă rugați, să credeți că l-ați și primit și-l veți avea» (Marcu 11:24). El ne spune clar că lucrurile pe care le cerem trebuie să fie în conformitate cu voința lui Dumnezeu. Noi trebuie să cerem lucrurile pe care ni le-a făgăduit, iar tot ce primim trebuie să fie folosit pentru a împlini voia Sa. Când sunt împlinite condițiile, făgăduința este sigură.” – Ellen G. White, *Rugăciunea*, ed. 2009, p. 55

Analizează-ți viața de rugăciune. Pentru ce te rogi? Ce îți spun aceste subiecte despre prioritățile tale? Ce subiecte ar trebui să adaugi?

Miercuri, 24 ianuarie – Înțelepciune sau deșertăciune?

Una dintre cele mai frumoase rugăciuni din Biblie este cea făcută de Solomon: „Dă dar robului Tău o inimă pricepută ca să judece pe poporul Tău, să deosebească binele de rău! Căci cine ar putea să judece pe poporul Tău, pe poporul acesta așa de mare la număr?” (1 Împărați 3:9).

6. Ce atitudine recomandată de Dumnezeu lui Solomon l-ar fi putut feri de ruină? Ce relevanță au pentru noi aceste cuvintele ale lui Dumnezeu? 1 Împărați 3:14; 1 Ioan 5:3; 1 Petru 4:17

Solomon a avut multă înțelepciune, însă înțelepciunea în sine, dacă nu este pusă la lucru și trăită, nu este altceva decât o bună informare. Înțelepciunea, în sensul biblic al cuvântului, trebuie să fie aplicată ca să fie autentică. Mulți au informații corecte despre Dumnezeu și despre cerințele Sale și totuși vor fi pierduți. Pe Solomon, neascultarea l-a abătut de la calea Domnului. Abia spre finalul vieții și-a venit în fire și a notat cu umilință: „Căci înțelepciunea prețuiește mai mult decât mărgăritarele și niciun lucru de preț nu se poate asemui cu ea” (Proverbele 8:11).

Înțelepciunea înseamnă punerea în practică a cunoștințelor și a înțelegerii. Cunoștințele sunt informațiile; înțelegerea, discernământul; iar înțelepciunea se manifestă în procesul de transpunere în viață a înțelegerii și cunoașterii. Un om înțelept nu are nevoie doar de cunoaștere și de înțelegere, ci mai ales de experiența obținută prin aplicarea lor.

Exemplul lui Solomon ne arată că, dacă nu trăiesc ceea ce cunosc, până și oamenii cei mai înțelepți și cei mai inteligenți pot fi luați de valul deșertăciunii stilului de viață materialist.

Compară 1 Corinteni 3:19 cu Proverbele 24:13,14. Ce diferențe există între cele două tipuri de înțelepciune prezentate? Pregătește-te să prezinți răspunsul în cadrul dezbaterii studiului pe grupe.

Joi, 25 ianuarie – Ajutor de la Duhul Sfânt

Marea luptă este reală: în bătălia pentru suflete, există două tabere. Una ne atrage spre Hristos (Ioan 6:44), iar cealaltă, spre deșertăciunea lucrurilor din lume (1 Ioan 2:16). Dacă ne vom supune Duhului Sfânt, puterea Sa ne va atrage în direcția cea bună.

7. Ce a spus Domnul Isus despre lucrarea Duhului Sfânt? Ioan 16:13

Duhul Sfânt ne dă puterea să trăim după principii și prin credință, nu după emoții sau toane, așa cum face lumea în general. Caracterul pentru cer se formează prin trăirea cu credincioșie în viața de aici, sub îndrumarea Duhului Sfânt.

8. Ce îndemn ne dă Pavel în 1 Corinteni 2:5?

Seduția lumii, exercitată adesea prin intermediul posesiunilor materiale, ne îndepărtează de Dumnezeu. Dar puterea Duhului Sfânt ne atrage către Hristos.

9. Ce va face Dumnezeu pentru cei care acceptă ca Duhul Sfânt să îi ia în stăpânire, ca să ajungă la biruința spirituală? Ezechiel 36:26,27; Ioan 14:26; Efeseni 3:16,17

„Satana ajunge să stăpânească mintea oamenilor prin teorii și prin tradiții mincinoase. Îndrumându-i către idealuri neadevărate, el le denaturează caracterul. Duhul Sfânt vorbește minții prin Scripturi și întipărește adevărul în inimă. În felul acesta, demască rătăcirea și o alungă din suflet. Tocmai prin Duhul adevărului, care lucrează prin Cuvântul lui Dumnezeu, Hristos Își supune poporul Său ales.” – Ellen G. White, *Viața lui Isus*, ed. 2015, p. 578

Ce decizii poți lua acum pentru a te supune Duhului Sfânt, singurul în stare să te ajute să te opui ispitelor lumii?

Vineri, 26 ianuarie – Un gând de încheiere

Copiii lui Dumnezeu sunt animați de două principii gemene. „Nu uitați că Datoria are o soră geamănă, Dragostea. Împreună, acestea pot realiza aproape orice, dar, separat, niciuna nu este capabilă să facă bine.” – Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 4, ed. 2015, p. 58. Datoria este dragostea în acțiune. Noi avem nevoie să privim la jertfa lui Hristos pentru ca dragostea să ne conștientizeze de datoria noastră.

Dar principiile lumii sunt ura și răzvrătirea, tot două surori gemene. Răzvrătirea poate fi ura în acțiune. Lucifer s-a răzvrătit împotriva lui Dumnezeu (Ezechiel 28:16,17) și va continua să se răzvrătească până când va fi distrus. El a transformat autoritatea iubirii în iubire pentru autoritate. Conducătorii religioși ai lui Israel au detestat autoritatea și puterea pe care le avea Isus (Matei 22:29). Și nu și-au schimbat modul de a fi nici chiar după ce au fugit din templu sau după ce și-au întors rușinați fața, sub privirea Sa cercetătoare.

BIBLIA ȘI CARTEA *PROFEȚI ȘI REGI* – STUDIU LA RÂND

Biblia: Zaharia 5–11

1. Despre cine s-a spus că va zidi templul, va stăpâni și va fi preot pe scaun de domnie?
2. De ce poporul și preoții și-au făcut inima „ca diamantul de tare”?
3. Pe cine considera Domnul „pietrele cununii împărătești”?
4. Asupra cui a fost rostit blestemul uscării brațului drept și stingerii ochiului drept?

Profeți și regi, capitolul 56

5. Ce anume aduce orice întoarcere adevărată la Domnul?

27 ianuarie – 2 februarie

După Eden

Textul de memorat: „*Ci, fiindcă Dumnezeu ne-a găsit vrednici să ne încredințeze Evanghelia, căutăm să vorbim așa ca să plăcem nu oamenilor, ci lui Dumnezeu, care ne cercetează inima.*” (1 Tesaloniceni 2:4)

Cea dintâi ocupație a lui Adam și a Evei a fost „administrarea” bunurilor lui Dumnezeu. Obligația lor era să aibă grijă de grădină și de tot ce fusese creat, să se bucure de toate și să le stăpânească (Geneza 2:15), dar nu ca proprietari, ci doar ca administratori.

Săptămâna aceasta vom vedea în ce constă aceasta după căderea în păcat, după alungarea lor din Eden. Și noi suntem administratori astăzi, însă ne desfășurăm activitatea într-un mediu foarte diferit de mediul inițial în care au trăit Adam și Eva.

Cum definim administrarea bunurilor lui Dumnezeu? Câteva personaje biblice ilustrează acest concept prin viața lor. De asemenea, câteva texte biblice ne oferă lămuriri. Când devenim administratorii lui Dumnezeu, nu ne mai concentrăm atenția asupra lumii și asupra valorilor materiale, ci asupra Creatorului și asupra lucrării Sale. Dumnezeu ne încredințează și nouă, la fel cum le-a încredințat lui Adam și Evei, niște responsabilități sfinte. Activitatea noastră este totuși diferită pentru că, pe lângă responsabilitatea de a îngriji de lumea materială, avem în grijă și adevăruri spirituale.

Duminică, 28 ianuarie – Administratorii în Vechiul Testament

În Vechiul Testament întâlnim termenul „econom” (Geneza 43:19 și 44:1,4), care desemna persoana însărcinată cu administrarea averii cuiva, sau „mai-mare peste” (1 împărați 16:9). Administratorul avea grijă de gospodăria și averile stăpânului său și era dator să facă ce îi cerea acesta.

Iată câteva caracteristici ale unui administrator, așa cum sunt prezentate în Vechiul Testament. În primul rând, poziția de administrator era una de mare răspundere (Geneza 39:4). Administratorii erau aleși pe baza abilităților lor și se bucurau de respect și de încredere din partea stăpânilor lor dacă se achitau bine de sarcină. În al doilea rând, ei știau că bunurile de care aveau grijă erau ale stăpânilor lor (Geneza 24:34-38). Aceasta este diferența principală dintre administrator și stăpân. Administratorii sunt conștienți de statutul lor. În al treilea rând, administratorii care foloseau în interes personal lucrurile primite în grijă pierdeau încrederea stăpânilor lor și erau înlăturați (Geneza 3:23; Osea 6:7).

1. Șebna a fost numit dregător la curtea regelui Ezechia, un demnitar foarte important cu atribuții administrative și financiare. Ce i s-a întâmplat ca urmare a faptului că a abuzat de poziția sa? Isaia 22:14-18

„Un administrator, sau ispravnic, se identifică pe deplin cu stăpânul său. El acceptă responsabilitățile de administrator și trebuie să acționeze în folosul stăpânului său, procedând așa cum ar proceda stăpânul său dacă ar fi prezent. Interesele stăpânului devin interesele sale. Poziția unui administrator este una de demnitate, pentru că stăpânul are încredere în el. Dacă în vreun fel oarecare el acționează în mod egoist și întoarce spre propriul avantaj câștigurile obținute prin comerțul făcut cu bunurile stăpânului, înseamnă că a înșelat încrederea care i-a fost acordată.” - Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 9, ed. 2010, p. 183

Cum ne putem însuși mai bine ideea că noi suntem doar administratorii bunurilor pământești? Ce impact ar trebui să aibă acest lucru asupra activităților noastre?

Luni, 29 ianuarie – Administratorii în Noul Testament

în Noul Testament, cei doi termeni principali cu sensul de „administrator” sunt *epitropos* (apare de trei ori) și *oikonomos* (de zece ori) și se referă la responsabilități manageriale încredințate de stăpân unui administrator.

în Noul Testament, se subliniază în special responsabilitatea personală (Luca 12:48) și ce se așteaptă de la el (1 Corinteni 4:2). În Vechiul Testament preocuparea nu este atât de mult aceea de a defini noțiunea de administrator, cât de a sublinia ideea că Dumnezeu este proprietarul. Deși conceptul de administrare este similar în cele două Testamente, Noul îi conferă un sens mai larg decât cel de îngrijire de o avere.

în pilda din Luca 16:1-15, Isus extinde definiția administratorului. Lecția pe care o dă nu este doar despre un administrator care reușește să evite dezastrul financiar, ci și despre (pentru) cei care vor să evite dezastrul spiritual printr-o exercitare înțeleaptă a credinței. Administratorul înțelept se va pregăti și pentru viața viitoare, nu numai pentru viața de aici (Matei 25:21).

2. Ce ne spun textele următoare despre administratorii lui Dumnezeu și despre activitatea lor? 1 Corinteni 4:1,2; Tit 1:7; 1 Petru 4:10

în Luca 12:35-48, și Isus întrebuințează termenul „ispravnic” în sens figurat. El vorbește despre ispravnicul înțelept care este pregătit pentru revenirea Fiului omului și despre ispravnicul necredincios care își abandonează sarcinile considerând că stăpânul lui întârzie să se întoarcă. Ispravnicul necredincios se transformă într-un tiran și abuzează de cei din jurul lui. Nu mai este un model de fapte bune și nici un bun gestionar al harului.

Când îl primim pe Hristos, devenim administratorii Lui, devenim gestionarii resurselor Sale și, mai înainte de orice, gestionarii realităților spirituale ale vieții creștine, în vederea pregătirii noastre pentru cer.

Citește Luca 12:45,46. De ce ar putea fi o avertizare potrivită și pentru noi?

Marti, 30 ianuarie – „Ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu”

3. Ce este identificat în textele următoare ca fiind o „taină”? Există posibilitatea de a cunoaște pe deplin o taină? Coloseni 2:2,3; 1 Timotei 3:16

Țofar din Naama îi spune lui Iov: „Poți spune tu că poți pătrunde adâncimile lui Dumnezeu?” (Iov 11:7). Cuvântul „adâncimile” are sensul de lucruri tainice, misterioase, neștiute, de neexplicat sau de neînțeles. Tainele lui Dumnezeu au fost consemnate în Scripturi, dar rămân totuși dincolo de capacitatea noastră de a le înțelege pe deplin. De aceea sunt taine. După cum miopul nu poate vedea fără ochelari detaliile obiectelor de la distanță, tot la fel noi nu putem vedea anumite realități decât printr-o descoperire specială, dată de Dumnezeu.

4. Ce spune Biblia despre lucrurile pe care Dumnezeu ni le-a descoperit? Deuteronomul 29:29

Noi suntem administratorii unor lucruri pe care nu le înțelegem pe deplin. Nu știm decât atât cât ne dezvăluie revelația și Scriptura. Cea dintâi datorie a noastră este să trăim „ca niște slujitori ai lui Hristos și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu” (1 Corinteni 4:1). În această calitate, Dumnezeu vrea să păstrăm, să prezentăm și să avem grijă de adevărul pe care ni l-a descoperit. Ce se cere de la noi este să păstrăm „taina credinței într-un cuget curat” (1 Timotei 3:9).

Cea mai mare minune dintre toate este faptul că toți îl putem cunoaște pe Hristos, „nădejdea slavei”. Planul de mântuire este supranatural și cu neputință de înțeles în întregime. Faptul că Isus, Creatorul tuturor lucrurilor (Ioan 1:1-3) a venit pe acest pământ și „S-a arătat în trup” ca să Se ofere ca jertfă pentru păcatele oamenilor cuprinde taine care vor rămâne, probabil, pentru totdeauna de neînțeles pentru orice ființă creată. Chiar și îngerii studiază ca să înțeleagă de ce a venit Isus pe pământ (1 Petru 1:12). Iar puținul pe care îl cunosc le determină pe toate ființele create să-I aducă laudă Domnului pentru slava și bunătatea Sa (Apocalipsa 5:13).

Ce responsabilități concrete ne revin când aflăm vestea cea bună?

Miercuri, 31 ianuarie – Privilegiul de a cunoaște adevărul

Când spunem „administrare”, ne gândim în mod obișnuit la grija față de niște posesiuni palpabile. Totuși, ca administratori ai lui Dumnezeu, ni s-a încredințat mai mult de atât - am primit daruri spirituale (1 Petru 4:10) pentru a ne forma, prin Hristos, un caracter creștin și a ne atinge potențialul maxim. Noi avem obligația de a gestiona darurile impalpabile cu și mai mare atenție decât pe cele palpabile, pentru că ele sunt infinit mai valoroase.

5. Ce daruri impalpabile ne cere Dumnezeu să administrăm corect? De ce este esențială buna administrare a acestor daruri? Efeseni 6:13-17

„Darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru” (Romani 6:23). Lumea și tot ce oferă ea nu se pot compara cu răscumpărarea pe care o avem în Hristos. Acest dar pe care ni-l oferă Dumnezeu este avuția noastră cea mai scumpă. Dacă vom ține cont de ea, vom acorda importanță și administrării bunurilor impalpabile primite de la Dumnezeu.

„Învățătura naturii nu poate fi descifrată corect decât în lumina care strălucește de la Golgota. Prin istoria Betleemului și a crucii, arătați cum binele va birui răul și cum fiecare binecuvântare pe care o primim este un dar al răscumpărării.” - Ellen G. White, *Educație*, ed. 2012, p. 89

Noi avem răscumpărarea doar grație faptului că Isus a plătit prețul suprem pentru noi. Pavel declară: „În El avem răscumpărarea, prin sângele Lui, iertarea păcatelor, după bogățiile harului Său” (Efeseni 1:7). „Avem răscumpărarea”, adică este a noastră, pentru că Dumnezeu ne-a dat-o. Cât de important este atunci să rămânem îmbrăcați cu „toată armura lui Dumnezeu” (Efeseni 6:11) pentru ca cel rău să nu ne-o ia! El nu ne-o poate lua decât dacă îi permitem, adică dacă nu ascultăm de ceea ce ni s-a descoperit în „Cuvântul lui Dumnezeu” (Efeseni 6:17). Cel mai bun mijloc de protecție este ascultarea, prin credință, de lumina primită.

Recitește Efeseni 6:13-17. Cum putem să ne îmbrăcăm cu armura lui Dumnezeu și cum ne ajută aceasta să ne îndeplinim îndatoririle ca administratori ai Săi?

Joi, 1 februarie – Responsabilitățile ispravnicului

Un ispravnic (administrator) înțelept este caracterizat de dispoziția de a accepta și a practica principiul moral al responsabilității personale. Acceptarea responsabilității personale constă din deciziile pe care le luăm și din acțiunile noastre. Ea recunoaște relația cauză-efect. Dispoziția de a accepta responsabilitatea personală este trăsătura definitorie a administratorului lui Dumnezeu, care trebuie să urmărească un singur scop: promovarea intereselor Proprietarului. De aceea, dispoziția aceasta definește relația lui cu Dumnezeu.

„Dumnezeu dorește să-i aducă pe oameni într-o relație directă cu Sine. În atitudinea Sa față de ființele omenești, El recunoaște întotdeauna principiul responsabilității personale. El caută să încurajeze un simț al asumării personale a răspunderii și să imprime nevoia de călăuzire personală. Darurile Sale le sunt date oamenilor în mod individual. Orice om a fost făcut un administrator al unor bunuri sacre încredințate lui. Fiecare trebuie să se achite de responsabilitățile încredințate, conform îndrumărilor Dăătorului, și fiecare va trebui să dea socoteală înaintea lui Dumnezeu de isprăvnicia sa.” - Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 7, ed. 2017, p. 142

Când devenim administratori ai lui Dumnezeu, nu plasăm răspunderile noastre în sarcina unei alte persoane sau unei organizații. Responsabilitatea noastră este personală și se va reflecta în toate

Interacțiunile cu cei din jur (Geneza 39:9; vezi și Daniel 3:16). Ne vom îndeplini sarcinile imediate cât mai bine posibil. Succesul depinde mai degrabă de credința noastră și de curăția sufletească decât de inteligență și de talent.

6. Cum înțelegem textul următor în contextul administrării bunurilor lui Dumnezeu? 2 Corinteni 5:10

Teologii și filosofi au dezbătut secole la rând subiectul liberului-arbitru. Dar Scriptura este clară: omul are voință liberă și libertate de decizie, altfel judecata după fapte nu ar avea niciun sens. Noi avem responsabilitatea

personală de a lua, prin harul lui Dumnezeu, deciziile corecte în tot ce facem, inclusiv în modul de a administra toate bunurile încredințate de Domnul.

Vineri, 2 februarie – Un gând de încheiere

Expresia „economul casei” din Geneza 43:19 redă expresia *asher al bayt*. Cuvântul „casă” își are importanța lui. Dacă prin „casă” ne referim la familia dintr-o anumită locuință, atunci vorbim despre ceva mai prețios decât casa în sine. Înțelegem de aici că administratorul lui Dumnezeu are în grijă lucruri foarte valoroase care nu-i aparțin. Responsabilitatea lui este, de aceea, cu atât mai mare.

Ideea aceasta este dezvoltată în Noul Testament: „Noul Testament preia ideile din Vechiul și le unește cu ideile, conceptele și cuvintele care circulau în primul secol, îmbogățind și lărgind învățătura biblică despre administrare. Cuvintele grecești utilizate cel mai frecvent în relație cu administrarea derivă din *oikos* și *oikia*, «casă». Termenul *oikonomos* denumește persoana care are grijă de casă: administratorul. *Oikonomia* este substantivul abstract, «administrarea casei», iar sensul lui este de multe ori mult mai vast!” *Handbook of Seventh-day Adventist Theology*, ed. 2000, p. 653

BIBLIA ȘI CARTEA PROFETI ȘI REGI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Zaharia 12 - Maleahi 4

1. Spre cine aveau să-și întoarcă privirile locuitorii Ierusalimului?
2. Ce eveniment din vremea împăratului Ozia a fost evocat de Domnul?
3. Între cine și cine a fost Domnul martor?
4. Cine va fi ca „cenușa sub picioare”?

Profeți și regi, capitolul 57

5. În ce situație asprimea pentru (față de) câțiva se poate dovedi a fi milă pentru mulți?

3 februarie – 9 februarie

Caracteristicile creștinului

Textul de memorat: „*Iată cum trebuie să fim priviți noi: ca niște slujitori ai lui Hristos și ca niște ispravnici ai tainelor lui Dumnezeu. Încolo, ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios în lucrul încredințat lui.*” (1 Corinteni 4:1,2)

Un creștin adevărat este ușor de recunoscut, la fel cum produsele sau firmele sunt recunoscute imediat după logoul sau marca lor. De altfel, mulți oameni au devenit celebri prin transformarea numelui lor într-o marcă comercială.

„Sigla” sau „marca”, semnul distinctiv al unui bun creștin este reflectarea iubirii lui Hristos, prin relația pe care o are cu El. Când trăim ca Hristos și ne însușim caracterul Său, viața noastră va purta o siglă - frumusețea caracterului Său; identitatea noastră se va împlini cu a Sa (1 Corinteni 6:17).

Săptămâna aceasta vom studia trăsăturile de caracter definitorii ale administratorilor lui Dumnezeu care constituie „marca” lor. Ele ne încurajează să așteptăm revenirea lui Isus și să împlinim ca niște administratori credincioși ai adevărului Său lucrarea pe care El ne-a încredințat-o. Fiecare trăsătură arată relația mereu mai profundă pe care o putem avea cu Acela care a venit să-i caute și să-i mântuiască pe cei păcătoși. Cu cât vom studia mai profund aceste calități, cu atât se vor înrădăcina mai adânc în sufletul nostru. Caracterul lui Dumnezeu plin de dragoste va deveni modelul nostru și deviza noastră și va avea impact asupra tuturor aspectelor vieții noastre, astăzi și pentru veșnicie.

Duminică, 4 februarie – Credința și consecvența

„Încolo, ce se cere de la ispravnici este ca fiecare să fie găsit credincios” (1 Corinteni 4:2). Consecvența este o caracteristică a lui Dumnezeu, dar noi putem deveni ca El, prin lucrarea Sa în noi. A fi credincios înseamnă a rămâne statornic la ceea ce știi că este bine, mai ales în focul bătăliilor spirituale. Conflictelor spirituale dintre bine și rău, dintre o atitudine corectă și una greșită vor apărea cu siguranță. Ele fac parte din lupta credinței. Dar un creștin adevărat alege să fie credincios în orice situație. Dacă iubești bogățiile, ai grijă să-I rămâi credincios lui Dumnezeu și ia seama la avertizările Sale cu privire la pericolele iubirii de bani! Dacă îți dorești să ajungi celebru, rămâi credincios învățăturilor despre smerenie din Cuvântul lui Dumnezeu! Dacă te lupți cu poftele păcătoase, rămâi credincios făgăduințelor despre sfințenie! Dacă îți dorești putere, rămâi credincios învățăturilor lui Dumnezeu despre slujirea tuturor! Decizia de a te încrede necondiționat în Dumnezeu și cuvântul Său și de a-I fi credincios este luată de multe ori într-o fracțiune de secundă, dar consecințele sunt eterne.

1. Ce învățăm din textele următoare despre credință? Evrei 11:8-12, 17-19; Romani 4:13,18-21

În ebraică, a fi credincios înseamnă a avea încredere. (În română înseamnă și a crede în Dumnezeu, și a fi loial.) Din rădăcina acestui cuvânt provine și cuvântul „amin”, care înseamnă a fi ferm, solid. Credincioși suntem atunci când am fost puși la încercare și am rămas fermi de partea planului lui Dumnezeu.

Când s-a pregătit să apară înaintea împăratului, reformatorul Martin Luther „s-a apropiat de Sfintele Scripturi și, cu emoție, și-a așezat mâna stângă pe cartea sacră și, ridicând mâna dreaptă către cer, a jurat să rămână credincios Evangheliei și să-și mărturisească credința neîngrădit, chiar dacă va trebui să-și pecetluiască mărturia cu sângele său.” - J. H. M. d'Aubigne, *History of Reformation*, 1846, vol. 2, cartea 7, p. 260

Citește Apocalipsa 2:10. Ce înseamnă pentru umblarea noastră zi de zi cu Domnul să rămânem credincioși „până la moarte”?

Luni, 5 februarie – Loialitatea

2. Ce ne învață Biblia despre credințioșia față de Dumnezeu? Matei 6:24

Faptul că Dumnezeu „Se numește gelos” (Exodul 34:14) ar trebui să fie pentru noi un apel răsunător la loialitate. A-I fi credințioși înseamnă a-L iubi din toată inima, cu tot sufletul și cu toată puterea noastră. În lupta credinței, credințioșia față de El ne definește identitatea și ne dă curaj să perseverăm.

Dumnezeu dorește să-I fim credințioși (1 împărați 8:61). Această cerință a Sa nu este un contract care încearcă să prevină toate riscurile posibile și nici o simplă listă cu reguli. Credințioșia față de El este mai degrabă expresia vizibilă a convingerilor, a credinței și consacrării personale.

3. Ce ne spune textul următor despre credințioșie? 1 Cronici 28:9

Dacă este posibilă loialitatea, este posibilă și trădarea. Loialitatea, ca și dragostea, trebuie să se manifeste de la sine, nu forțat, altminteri nu este veritabilă. În război, soldații din linia întâi tentați să dezerteze sunt uneori amenințați cu moartea prin împușcare. În aceste condiții, ei rămân la datorie, dar nu din loialitate. Dumnezeu nu așteaptă de la noi ceva de felul acesta.

Privește la Iov! El și-a pierdut familia, bunurile și sănătatea în urma unor calamități. Ar fi putut să-și piardă încrederea, dragostea și devotamentul, dar loialitatea față de Dumnezeu era pentru el o obligație morală fermă. Sincer și fără să se teamă să-I dea slavă lui Dumnezeu în mod public, a rostit cunoscutele cuvinte: „Chiar dacă mă va ucide, tot mă voi încrede în El” (Iov 13:15; trad. din engl.). Consecvența sa în fața dezastrului constituie esența loialității și întruchipează idealul administrării spirituale.

Întrebă-te: Cât de credințios îți sunt Domnului, care și-a dat viața pentru mine? Cum îmi pot manifesta mai bine atașamentul meu necondiționat?

Marti, 6 februarie – O conștiință curată

Există multe lucruri valoroase pe care le putem avea: sănătatea, dragostea, prietenii, o familie mare. Toate acestea sunt binecuvântări. Dar probabil că cea mai prețioasă dintre toate este o conștiință curată.

4. Ce înseamnă să ai un cuget rău sau să fii „însemnat cu fierul roșu în cuget”? Evrei 10:19-22; 1 Timotei 4:1,2

Conștiința are rolul de for interior care ne evaluează faptele. Ea are nevoie să adere la un standard înalt și desăvârșit: Legea lui Dumnezeu. Legea aceasta a fost scrisă de Dumnezeu în inima lui Adam, însă păcatul a șters-o aproape în totalitate din sufletul descendenților lui. Nu au mai rămas decât unele frânturi din ea. „[Neamurile] dovedesc că lucrarea Legii este scrisă în inimile lor, fiindcă despre lucrarea aceasta mărturisește cugetul lor” (Romani 2:15). Însă Legea aceasta era „în fundul inimii” lui Isus (Psalmii 40:8) și, datorită acestui fapt, El a reușit acolo unde Adam a dat greș.

5. Care este, potrivit apostolului Pavel, singurul remediu pentru o conștiință rea? Evrei 9:14

„Cercetați-vă labirintul conștiinței! Închideți ferestrele sufletului față de cele lumești și deschideți-le larg spre cer, pentru ca razele luminoase ale Soarelui Neprihănit să poată pătrunde nestăvilite. [...] Mentea trebuie păstrată curată, pentru a reuși să distingă binele și răul.” - Ellen G. White, *Minte, caracter, personalitate*, ed. 2015, p. 271

Când Legea lui Dumnezeu este înscrisă în inima credinciosului (Evrei 8:10) și credinciosul se străduiește, prin credință, să o respecte, rezultatul așteptat este pacea sufletească.

Dacă ai avut vreodată probleme cu conștiința vinovată, știi cât de teribil este sentimentul și cum te urmărește pretutindeni. Cum poți ieși din această situație?

Miercuri, 7 februarie – Ascultarea

Abel a venit ascultător în fața altarului pe care îl ridicase și a adus ca jertfă un miel, așa cum îi ceruse Dumnezeu. Dar Cain a adus o jertfă din roadele pământului. Amândoi au adus jertfe, dar numai unul dintre ei a respectat porunca lui Dumnezeu. Mielul înjunghiat a fost acceptat, iar roadele pământului au fost respinse. Cei doi frați cunoșteau la fel de bine semnificația și instrucțiunile cu privire la aducerea jertfelor, dar numai unul a ascultat porunca Domnului (Geneza 4:1-5).

„Abel a murit ca o consecință a respingerii de către Cain a planului lui Dumnezeu în școala ascultării, de a fi mântuit prin credința în Isus Hristos, simbolizat prin darurile de jertfă care arătau către El. Cain a refuzat vărsarea de sânge, care reprezenta sângele lui Hristos ce avea să se verse pentru omenire.” - Comentariile lui Ellen G. White, *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 6, p. 1109

Ascultarea începe la nivelul minții, prin asumarea răspunderii de a îndeplini ordinele unei autorități superioare. Ea izvorăște din relația cu această autoritate și din dispoziția de a ne supune ei. În relația cu Dumnezeu, ascultarea este un act voluntar, bazat pe dragoste, care ne aduce comportamentul în concordanță cu obligațiile morale. Ascultarea de Dumnezeu trebuie să fie exact așa cum o cere El, nu doar cum credem sau ne dorim noi să fie. Cain ilustrează perfect tipul de om care face ce îi place lui și nu ce îi cere Dumnezeu.

6. Ce spun textele următoare despre ce înseamnă ascultarea? 1 Samuel 15:22; 1 Ioan 5:2,3

Ascultarea este dovada palpabilă a credinței.

Ce înseamnă pentru tine „ascultarea face mai mult decât jertfele”? Ce îți spune aceasta despre „Evanghelia” harului ieftin?

Joi, 8 februarie – Om de încredere

7. Ce înseamnă să fii „om de încredere”? De ce este trăsătura aceasta extrem de importantă pentru un creștin? Luca 16:10-12

Calitatea de a fi demn de încredere se regăsește pretutindeni în Biblie. Un exemplu din Vechiul Testament sunt cei patru leviți ușieri însărcinați să păzească sanctuarul pe timpul nopții (1 Cronici 9:26,27). Le-a fost încredințată această sarcină pentru că au fost considerați oameni de nădejde.

Administratorul este bun dacă este un om pe care te poți baza. El își înțelege foarte bine rolul. Știe că Dumnezeu este demn de încredere și va năzui să fie asemenea Lui (Deuteronomul 32:4; 1 împărați 8:56).

A fi demn de încredere presupune anumite trăsături de caracter. Este treapta cea mai înaltă a caracterului și a competenței la care poate ajunge cineva. Să reflecti caracterul lui Dumnezeu înseamnă să faci ce ai promis, chiar dacă îți stau împotrivă anumite circumstanțe sau persoane (2 împărați 12:15).

Daniel a fost considerat demn de încredere de monarhii a două imperii mondiale. Ca sfetnic credibil și înțelept, care le spunea împăraților adevărul fără teamă, era în opoziție directă cu prezicătorii și magicienii de la curte. Calitatea aceasta este încoronarea eticii. Nimeni nu o poate căpăta peste noapte, ci ea se formează în timp, dacă omul este credincios și în lucrurile mici.

Cei din jur observă dacă suntem demni de încredere. Ei ne respectă când văd că rămânem consecvenți în fața unor opinii diferite, a tendințelor la modă și măgulirilor. Acesta este semnul unei înalte probități morale în orice responsabilitate pe care o avem pe pământ, dovada pregătirii pentru cer. „Noi trebuie să fim supuși loiali, demni de încredere, ai împărăției lui Hristos, pentru ca toți aceia care sunt înțelepți în felul lumii să poată avea o demonstrație autentică a bogățiilor, a bunătății, a harului, a delicateții și a politeții cetățenilor împărăției lui Dumnezeu.” - Ellen G. White, *Mărturie pentru biserică*, vol. 6, ed. 2017, p. 156

Gândește-te la un cunoscut al tău care este demn de încredere. Ce mod al lui de a se comporta poți adopta și tu pentru a fi o persoană mai de încredere?

Vineri, 9 februarie – Un gând de încheiere

O caracteristică a unui bun administrator spiritual este și asumarea responsabilității individuale.

„Scopul dintotdeauna al lui Satana a fost acela de a întoarce mintea oamenilor de la Isus către om și de a nimici responsabilitatea individuală. Satana nu a reușit să-și atingă acest scop când L-a ispitit pe Fiul lui Dumnezeu, dar a avut mai mult succes atunci când s-a îndreptat către oamenii căzuți. Creștinismul a devenit corupt.” - Ellen G. White, *Scrieri timpurii*, ed. 2015, p. 242

Când Hristos ocupă primul loc în viața noastră, suntem receptivi la îndrumările Sale. Atunci vom fi credincioși, loiali, ascultători, vom avea o conștiință curată, vom fi demni de încredere și responsabili. În felul acesta vom deveni desăvârșiți, cu ajutorul lui Dumnezeu (Psalmii 139:23,24).

Responsabilitatea individuală este un principiu biblic. Cât a trăit pe pământ, Isus a dat socoteală personal înaintea Tatălui (Ioan 8:28). Noi suntem răspunzători de fiecare cuvânt nefolositor pe care îl rostim (Matei 12:36). „Cui i s-a dat mult i se va cere mult” (Luca 12:48). Dar cel mai mare obstacol în calea responsabilității individuale îl constituie tendința de a transfera responsabilitatea asupra altuia. „Să nu uităm că nu este proprietatea noastră ceea ce ne-a fost încredințat ca să investim. Dacă ar fi așa, am putea pretinde putere fără limite, am putea să transferăm responsabilitatea noastră asupra altora și să lăsăm în seama lor obligațiile noastre de administratori. Dar lucrul acesta nu se poate face, deoarece Domnul ne-a făcut în mod individual administratori ai bunurilor Sale.” - Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 7, ed. 2017, p. 143

BIBLIA ȘI CARTEA PROFETI ȘI REGI – STUDIU LA RÂND

Biblia: Matei 1-7

1. Când au fost născuți Iehonia și frații lui?
2. De ce a evitat Iosif Iudeea când s-a întors cu familia din Egipt?
3. În ce ținut istoric se afla orașul Capernaum?
4. Ce spune Isus că știm să facem, în ciuda faptului că suntem răi?

Profeti și regi, capitolul 58

5. Ce putea Satana să-I facă Domnului Hristos și ce nu putea să-I facă?

10 februarie – 16 februarie

Onestitatea față de Dumnezeu

Textul de memorat: „Sămânța care a căzut pe pământ bun sunt aceia care, după ce au auzit Cuvântul, îl țin într-o inimă bună și curată și fac rod în răbdare.” (Luca 8:15)

Ce înseamnă să avem o inimă curată și cum se manifestă omul cu o astfel de inimă? În societatea contemporană, onestitatea este o regulă etică vagă și relativă; majoritatea oamenilor dau dovadă de incorectitudine din când în când, dar o consideră acceptabilă, atâta timp cât nu este vorba despre ceva foarte grav. Iar în anumite situații, o consideră justificată.

Adevărul și onestitatea merg întotdeauna mână în mână. Problema este însă că noi nu ne-am născut cu înclinația să fim sinceri; însușirea aceasta morală trebuie învățată și constituie esența caracterului unui creștin.

Dacă suntem onești, ne bucurăm de niște avantaje. De exemplu, nu avem de ce să ne facem griji că vom fi prinși cu minciuna și nici nu suntem nevoiți să o ascundem. Onestitatea este o trăsătură de caracter valoroasă, mai ales în situațiile dificile în care pare a fi mai simplu să minți.

În studiul de săptămâna aceasta, vom analiza conceptul de onestitate din unghiul practicii returnării zecimii și vom vedea de ce este aceasta importantă pentru creștin.

Duminică, 11 februarie – O chestiune de cinste

Un lucru pe care îl avem cu toții în comun este acela că nu ne place nesinceritatea. Și nu ne place mai ales când o vedem la alții. La noi înșine o observăm mai greu, iar când o observăm, tindem să ne scuzăm acțiunile, să ne justificăm faptele, să diminuăm importanța lor: „A, nu e chiar atât de grav; este un lucru minor, nu contează.” Poate că pe noi reușim să ne păcălim cu aceste cuvinte, dar nu și pe Dumnezeu.

„Necinstea este practică peste tot în rândurile noastre și aceasta este cauza stării de căldicel în care se află mulți dintre cei care mărturisesc a crede adevărul. Ei nu sunt în legătură cu Hristos și își înșală propriul suflet.”
- Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 4, ed. 2015, pp. 270-271

1. Ce principiu important prezentat de Isus ne ajută să înțelegem de ce trebuie să fim cinstiți chiar și în „lucrurile mici”? Luca 16:10

Dumnezeu știe cât de înclinați suntem spre incorectitudine, mai ales când este vorba despre lucrurile pe care le deținem. De aceea, El ne-a pus la dispoziție un antidot puternic împotriva incorectitudinii și egoismului, cel puțin în ce privește posesiunile materiale - principiul aducerii zecimii și darurilor.

2. Ce învățături ne transmit textele următoare și cum ne pot ajuta aceste învățături să rămânem onești? Leviticul 27:30; Maleahi 3:8

„Nu se face niciun apel la recunoștință sau generozitate. Este o chestiune de cinste. Zecimea este a Domnului, iar El ne cere să îi dăm înapoi ce este al Său. [...] Dacă cinstea este un principiu esențial în viața de afaceri, nu ar trebui oare să ne recunoaștem obligația față de Dumnezeu, obligație care stă la baza tuturor celorlalte?” - Ellen G. White, *Educație*, ed. 2012, p. 120

În ce fel te ajută returnarea zecimii să-ți aduci aminte cine este Proprietarul tuturor lucrurilor pe care le ai? De ce este important să nu uiți cine este Proprietarul?

Luni, 12 februarie – Viața de credință

3. Ce ne spune relatarea următoare despre veridicitatea credinței lui Avraam? Geneza 22:1-12

Credința nu este un eveniment unic în viață. Nu este suficient să o exprimăm într-un mod convingător o singură dată pentru a demonstra că suntem creștini loiali și credincioși, care trăim prin har, acoperiți de sângele lui Hristos.

De exemplu, actul de credință al lui Avraam de pe muntele Moria (Geneza 22) stârnește uimirea lumii religioase de mii de ani încoace. Însă, la Avraam, credința nu a apărut ca prin minune atunci când a avut nevoie de ea. Viața lui anterioară de credincioșie și ascultare a făcut posibil acest mare act de credință. Dacă anterior acestui eveniment ar fi fost necredincios în mod frecvent, nu ar fi trecut testul. Și nu încape îndoială că el a continuat și după acest eveniment să aibă o viață de credință.

Idea este că nici credința celui care este conștient că este doar un administrator, nu proprietar, nu este un act ocazional. Cu timpul, ea devine fie mai profundă și mai puternică, fie mai superficială și mai firavă, după cum este exercitată sau nu.

4. Care este sursa credinței și cum putem avea credință? Evrei 12:2

Singura noastră opțiune ca administratori credincioși este „să ne uităm țintă la Căpetenia și Desăvârșirea credinței noastre, adică la Isus...” (Evrei 12:2). Cuvântul „Desăvârșirea” apare doar aici în tot Noul Testament și poate fi tradus și prin „Desăvârșitorul”. Aceasta înseamnă că Isus dorește să ne desăvârșască credința, s-o aducă la maturitate (Evrei 6:1,2). De aceea, viața de credință este o experiență dinamică: credința crește, se dezvoltă și se maturizează.

Marți, 13 februarie – O declarație de credință

După cum am văzut, credința este un proces, o experiență dinamică de dezvoltare și maturizare. O cale prin care Dumnezeu ne testează credința și ne-o întregeste este actul returnării zecimii. Dacă este corect înțeleasă, returnarea zecimii nu este nici legalism, nici un mijloc prin care încercăm să ne câștigăm mântuirea. Ea este o declarație de credință. Este o dovadă exterioară, vizibilă, personală a autenticității credinței noastre.

La urma urmei, oricine poate pretinde că el crede în Dumnezeu și în Isus. După cum știm, chiar „și dracii cred” (Iacov 2:19). Însă a lua zece procente din venitul tău și a le returna lui Dumnezeu este un act de credință!

5. Ce idee ne transmite Isus când declară că înapoierea zecimii nu trebuie „lăsată nefăcută”? Ce relație există între zecime și aspectele mai importante ale Legii? Luca 11:42

Înapoierea zecimii reprezintă exprimarea smerită a dependenței de Dumnezeu și un act de încredere că Isus este Răscumpărătorul nostru. Ea este recunoașterea faptului că am fost deja binecuvântați „cu tot felul de binecuvântări duhovnicești” (Efeseni 1:3) și că avem promisiunea binecuvântării pe mai departe.

6. Care a fost reacția lui Iacov față de făgăduința lui Dumnezeu? Geneza 28:14-22

„Planul lui Dumnezeu cu privire la zecime este frumos în simplitatea și echitatea lui. Toți îl pot accepta cu credință și curaj, pentru că are origine divină. Îl el sunt îmbinate simplitatea și utilitatea și nu necesită cunoștințe profunde pentru a-l înțelege și pentru a-l pune în aplicare. Toți pot contribui în acest fel la înaintarea importantei lucrări de mântuire. Oricine, bărbat, femeie sau tânăr poate deveni un trezorier pentru Domnul și un agent care trebuie să împlinească nevoile trezoreriei.” - Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, ed. 2007, p. 57

De care binecuvântări spirituale te-ai bucurat ca urmare a returnării zecimii? Ce aport a avut returnarea zecimii la creșterea credinței tale?

Miercuri, 14 februarie – Zecimea este închinată Domnului

7. Care sunt cele două idei importante referitoare la zecime pe care le putem desprinde din Leviticul 27:30?

„Zecimea este a Domnului și, de aceea, este sfântă. Ea nu devine sfântă în urma unei convenții sau a unui act de consacrare. Ea este sfântă prin natura ei; ea este a Domnului. În afară de El, nimeni nu are drept asupra ei. Ea nu poate fi închinată Domnului de vreun om, pentru că nu este proprietatea omului.” - Ángel Manuel Rodríguez, *Stewardship Roots*, p. 52

Nu noi „închinăm” zecimea, ci Dumnezeu, numind-o sfântă. El are acest drept. Noi doar I-o returnăm, ca administratori. Zecimea este dedicată Domnului pentru un scop anume. Reținerea ei pentru orice alt scop este un lucru necinstit. Practica înapoierii zecimii sfinte nu trebuie abandonată în nicio circumstanță.

8. Care este, potrivit afirmațiilor lui Pavel, semnificația faptului că Avraam i-a dat zecime lui Melhisedec? Evrei 7:2-10

Zecimea este sfântă la fel cum Sabatul este sfânt. „Sfânt” înseamnă „pus deoparte pentru un scop sacru”. Sfințenia este trăsătura comună a Sabatului și a zecimii. Noi punem deoparte Sabatul zilei a șaptea pentru că el este sacru și punem deoparte zecimea pentru că ea este proprietatea sacră a lui Dumnezeu.

„Dumnezeu a sfințit ziua a șaptea. Acest interval de timp specificat, pus deoparte de Dumnezeu însuși pentru închinare, continuă să rămână la fel de sacru astăzi ca și atunci când a fost sfințit de Creatorul nostru.

Tot la fel, zecimea din venitul nostru este «un lucru închinat Domnului». Noul Testament nu mai precizează legea zecimii, la fel cum nu mai amintește nici de cea a Sabatului, întrucât se pornește de la premisa că ambele sunt valide, iar importanța lor spirituală profundă este explicată. [...] Dacă noi, ca popor, căutăm să îi oferim cu fidelitate lui Dumnezeu timpul pe care l-a pus deoparte pentru El, să nu îi restituim oare acea parte din banii noștri asupra căreia are dreptul?” - Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, ed. 2007, p. 51

Ce poți face pentru a nu pierde niciodată din vedere faptul ca zecimea este sfântă?

Joi, 15 februarie – Redeșteptarea, reforma și returnarea zecimii

Lunga domnie a lui Ezechia a fost o perioadă de prosperitate pentru Iuda. Israelii nu se mai bucuraseră de atâtea binecuvântări divine din vremea lui David și a lui Solomon. În 2 Cronici 29-31 găsim următorul raport cu privire la redeșteptarea și reforma lui Ezechia: „El a făcut ce este bine înaintea Domnului” (2 Cronici 29:2); „A fost așezată din nou slujba Casei Domnului” (vers. 35); a fost sărbătorit Paștele (30:5); „A fost mare veselie la Ierusalim” (vers. 26); chipurile, altarele și înălțimile păgâne au fost distruse (31:1); revigorarea sufletească și reformarea practicilor au condus la un belșug de zecimi și daruri (vers. 4,5,12).

9. În ce a constat reînvierea din vremea lui Neemia? Ce a adus tot Iuda la Casa Domnului? Neemia 9:2,3; Neemia 13:12

„Reînvierea și reforma sunt două lucruri diferite. Reînvierea semnifică o înnoire a vieții spirituale, o readucere la viață a puterilor minții și ale inimii, o înviere din moartea spirituală. Reforma semnifică o reorganizare, o schimbare a ideilor și a teoriilor, a obiceiurilor și a practicilor.” - Ellen G. White, *Sfaturi pentru o slujire creștină eficientă*, ed. 2004, pp. 45-46

Redeșteptarea, reforma și returnarea zecimii sunt legate automat între ele. În lipsa returnării zecimii, redeșteptarea și reforma sunt incomplete, aceasta în cazul în care există. De prea multe ori alegem să rămânem pe margine când ar trebui să ne implicăm activ de partea Domnului. Redeșteptarea și reforma impun un angajament, iar înapoierea zecimii este o parte a acestui angajament. Dacă nu-I înapoiem Domnului ce cere de la noi, nu ne putem aștepta ca El să răspundă la cererile pe care I le facem.

Reînvierea și reforma au loc în biserică, nu în afara ei (Psalmii 85:6). Trebuie să-L căutăm pe Dumnezeu pentru reînviere (Psalmii 80:19) și pentru întoarcerea „la faptele dintâi” (Apocalipsa 2:5). Reforma trebuie să fie făcută în ce privește ce păstrăm și ce îi înapoiem Domnului.

Ceea ce contează nu este doar actul, ci și decizia de la nivelul minții și al emoțiilor, care dezvăluie intenția și dedicarea. Urmările vor fi creșterea în credință, îmbunătățirea vederii spirituale și înnoirea onestității.

Vineri, 16 februarie – Un gând de încheiere

Legământul cu Dumnezeu are mai multe elemente: Dumnezeu, beneficiarul, condițiile, angajamentul ambelor părți de a respecta condițiile, sancțiunile prevăzute pentru nerespectarea condițiilor și rezultatele scontate. Vedem toate acestea în Maleahi 3:9,10. Pasajul acesta reiterează legământul special dintre Dumnezeu și administratorii Săi cu privire la zecime. Când intrăm în acest legământ, arătăm că ne opunem principiilor materialiste ale consumismului (dorinței de a cumpăra mai mult decât e necesar) și dovedim că poate ieși ceva bun dintr-o inimă păcătoasă, dar convertită.

„S-ar părea că spiritul zgârcit și egoist este cel care îi împiedică pe oameni să îi dea lui Dumnezeu ceea ce îi aparține. Domnul a încheiat cu oamenii un legământ special, care prevedea că ei vor pune deoparte cu regularitate o sumă destinată înaintării împărăției lui Hristos, iar El urma să-i binecuvânteze din belșug, până acolo încât să nu mai rămână loc pentru alte daruri. Dar, dacă omul păstrează pentru el ceea ce îi aparține lui Dumnezeu, Domnul declară limpede: «Sunteți blestemați.»” - Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, ed. 2007, p. 60

Legământul cu Dumnezeu prevede anumite îndatoriri. Noi ne bucurăm de făgăduințe, dar adesea ne displac poruncile și responsabilitățile. Totuși legământul este o înțelegere între două părți, iar înapoierea zecimii este una dintre îndatoririle pe care ni le asumăm în cadrul lui.

BIBLIA ȘI CARTEA *PROFEȚI ȘI REGI* – STUDIU LA RÂND

Biblia: Matei 8-14

1. Ce reacție au avut noroadele când au văzut minunea vindecării slăbănogului?
2. De cine le-a spus Isus ucenicilor să se păzească, atunci când i-a trimis să vestească Împărăția cerurilor?
3. De către cine, cu cine și de ce a fost confundat Isus?
4. Ce au făcut oamenii din Ghenezaret când Isus a ajuns la ei?

Profeți și regi, capitolul 59

5. Cui suntem îndemnați să le spunem că există un balsam și un medic „în Galaad”?

17 februarie – 23 februarie

Impactul returnării zecimii

Textul de memorat: „Nu știți că cei ce îndeplinesc slujbele sfinte sunt hrăniți din lucrurile de la Templu și că cei ce slujesc altarului au parte de la altar? Tot așa, Domnul a rânduit ca cei ce propovăduiesc Evanghelia să trăiască din Evanghelie.” (1 Corinteni 9:13,14)

Returnarea zecimii este un mod important de exprimare a credinței și un criteriu de verificare a autenticității mărturisirii noastre. „Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință! Pe voi înșivă cereți-vă! Nu recunoașteți voi că Isus Hristos este în voi? Afară numai dacă sunteți lepădați!” (2 Corinteni 13:5).

Prima referire biblică la zecime o găsim în Geneza 14:18-20, episodul în care Avraam îi dă zecime lui Melhisedec. Ulterior, leviții primeau zecimea pentru serviciile pe care le îndeplineau la templu (2 Cronici 31:4-10). În prezent, zecimea este destinată susținerii Evangheliei.

Impactul, utilizarea, importanța și metoda de distribuire a zecimii urmăresc creșterea noastră spirituală prin susținerea lucrării lui Dumnezeu și prin asigurarea unei baze financiare pentru predicarea Evangheliei. Acesta este planul lui Dumnezeu și acesta este primul pas pe care îl face un administrator credincios.

Săptămâna aceasta vom continua să studiem despre zecime: distribuirea ei, ce înseamnă ea pentru alții și ce impact are ea asupra vieții noastre spirituale.

Duminică, 18 februarie – Împreună finanțăm misiunea

Isus ne cheamă să propovăduim Evanghelia și să facem ucenici, învățându-i să păzească tot ce ne-a poruncit (Matei 28:19,20). El vrea să ne implicăm în cea mai nobilă cauză de pe pământ: salvarea oamenilor. Una dintre responsabilitățile noastre ca administratori ai Săii o constituie finanțarea acestei misiuni din resursele pe care ni le oferă El. Participarea va adânci angajamentul personal de a-L prezenta altora pe Hristos. Fiecărui credincios - ca ucenic, administrator și lucrător - i se cere să aducă zecimea pentru această lucrare sfântă. Este necesar să ne rugăm pentru unitate în credințioșia față de finanțarea misiunii, la fel cum ne rugăm pentru unitate în credință.

1. Care este planul financiar aprobat de Dumnezeu pentru îndeplinirea acestei misiuni? Ce înseamnă expresiile „toate zeciuielile” și „ca să fie hrană în Casa Mea”? Maleahi 3:10

Oamenii dădeau zecime încă din timpul lui Avraam și Iacov (Geneza 14:20; 28:22) și poate chiar mai de dinainte. Zecimea face parte din sistemul de finanțare a bisericii lui Dumnezeu. Ea este cea mai bună sursă de finanțare și cea mai echitabilă metodă de împlinire a misiunii Sale.

Astăzi, în general, creștinii dau relativ puțin pentru finanțarea misiunii. Totuși Dumnezeu a avut întotdeauna oameni dispuși să finanțeze misiunea Sa. Trebuie să înțelegem că ea se desfășoară la scară mondială și să colaborăm la susținerea ei financiară. Nu putem să fim dezorganizați, delăsători sau indiferenți. Lucrarea este mult mai amplă decât cea din timpul lui Neemia, când poporul a spus: „Ne-am hotărât să nu părăsim Casa Dumnezeului nostru” (Neemia 10:39). Și are o anvergură mai mare decât secolul al XIX-lea. Membrii și pastorii trebuie să se unească spiritual și să se implice toți financiar pentru a atinge acest obiectiv.

Gândește-te cât de extinsă este misiunea adventistă în lume (vezi Apocalipsa 14:6,7). Ce poți face pentru a conștientiza că ești dator să contribui la finanțarea acestei lucrări?

Luni, 19 februarie – Binecuvântările lui Dumnezeu

Dumnezeu a promis belșug de binecuvântare celor care aduc zecimea cu credincioșie (Maleahi 3:10). Însă binecuvântarea Sa nu este unidimensională. Sublinierea exclusivă a acumulării valorilor materiale, de exemplu, în detrimentul celorlalte aspecte, creează

O perspectivă extrem de îngustă asupra binecuvântărilor Sale. Binecuvântarea promisă este atât materială, cât și spirituală. În plan spiritual, ea cuprinde mântuirea, fericirea, pacea sufletească și cel mai înalt bine posibil pentru noi. Și suntem datori să împărțim binecuvântările primite cu cei mai puțin privilegiați. Noi primim binecuvântări ca să le oferim altora. În acest mod, Dumnezeu își întinde binecuvântările asupra multor oameni.

2. Ce ne spune Petru despre relația dintre primirea binecuvântării și împărțirea ei cu alții? 1 Petru 3:8,9

Din returnarea zecimii decurge o dublă binecuvântare: a noastră și a altora prin noi. Noi le dăm celor din jur din ceea ce am primit. „Dați, și vi se va da... Căci cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura” (Luca 6:38).

3. Cum se aplică la zecime principiul prezentat în Faptele 20:35?

Cea mai mare binecuvântare a aducerii zecimii este lecția încrederii în Dumnezeu (Ieremia 17:7). „Sistemul special al zecimii a fost întemeiat pe un principiu care este la fel de durabil ca Legea lui Dumnezeu. Acest sistem de zecime a fost o binecuvântare pentru iudei, altfel, Dumnezeu nu li l-ar fi dat. În același fel, el va fi o binecuvântare pentru cei care îl respectă la sfârșitul timpului. Tatăl nostru ceresc nu a conceput planul dăruirii sistematice pentru a Se îmbogăți El, ci ca să fie o mare binecuvântare pentru om. El a văzut că acest sistem al dărniciiei era exact lucrul de care avea nevoie omul.” - Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 3, ed. 2011, p. 354

Ce binecuvântare ai primit de la Domnul prin lucrarea altei persoane pentru tine? Ce poți face ca să fii și tu o binecuvântare pentru alții?

Marti, 20 februarie – Scopul zecimii

Pavel îi scrie lui Timotei: „«Să nu legi gura bouului când treieră bucate» și «Vrednic este lucrătorul de plata lui»” (1 Timotei 5:18), citându-l aici pe Moise, (Deuteronomul 25:4) și, respectiv, pe Domnul Isus (Luca 10:7). Se pare că regula cu privire la animalele de povară circula sub formă de proverb și transmitea ideea că este corect ca boul să pască în timp ce trage la jug. La fel, al doilea proverb arată că lucrătorii devotați care propovăduiesc Evanghelia ar trebui retribuiți.

Dumnezeu creează și operează prin sisteme. El a conceput sistemul solar, ecosistemul, sistemul digestiv, sistemul nervos etc. Sistemul zecimii a fost rânduit de Dumnezeu pentru leviți (Numeri 18:26) ca să îngrijească de sanctuar și ca să-și întrețină existența. Echivalentul contemporan, în cadrul bisericii, sunt cei care își dedică viața predicării Evangheliei. Sistemul zecimii este mijlocul ales de Dumnezeu pentru susținerea pastorilor și a fost utilizat pe tot parcursul istoriei. Susținerea lucrătorilor în acest mod este fundamentală pentru lucrarea lui Dumnezeu.

4. Ce le spune Pavel corintenilor și care este implicația morală a afirmației sale? 1 Corinteni 9:14; 2 Corinteni 11:7-10

Când declară „am despuiat alte biserici, primind de la ele o plată, ca să vă pot sluji vouă” (2 Corinteni 11:8), Pavel se referă la faptul că fusese susținut de o biserică macedoneană săracă pentru a sluji unei biserici corintene bogate. Ideea este că propovăduitorii Evangheliei merită remunerați.

Zecimea are un scop anume și trebuie utilizată numai în acest scop. „Zecimea este pusă deoparte pentru o întrebuințare specială. Ea nu trebuie să fie considerată un fond neînsemnat. Ea trebuie consacrată în mod special susținerii celor care duc lumii solia lui Dumnezeu și nu ar trebui întrebuințată în alte scopuri.” - Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, ed. 2007, p. 80

Citește Leviticul 27:30. Cum se aplică acest principiu la noi astăzi?

Miercuri, 21 februarie – Casa vistieriei

În termeni poetici, Biblia spune că Dumnezeu are câte o „cămară” pentru vânt (Ieremia 10:13), pentru adâncuri (Psalmii 33:7), pentru zăpadă și grindină (Iov 38:22) și are control absolut asupra lor. Însă cea mai prețioasă „cămară” a Sa este cea pentru zecime.

„Fiilor lui Levi le dau ca moștenire orice zeciuală în Israel pentru slujba pe care o fac ei pentru slujba cortului întâlnirii” (Numeri 18:21). Este prima mențiune cu privire la locul unde trebuie ținută zecimea - „principiul vistieriei”. Apoi, Dumnezeu le-a cerut israeliților să aducă zecimea la locul ales de El (Deuteronomul 12:5,6). Pe timpul lui Solomon, zecimea era adusă la Templul din Ierusalim. Israelii au înțeles la ce se referea Maleahi când le-a spus: „Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile” (3:10). Casa vistieriei era locul unde se desfășurau serviciile religioase și de unde erau susținuți leviții.

5. Ce alte denumiri pentru „casa vistieriei” mai apar în Scriptură? 1 Cronici 26:20; 2 Cronici 31:11-13; Neemia 10:38

În ambele perioade testamentare, Dumnezeu a avut o vistierie centrală pentru administrarea zecimii. Adventiștii de ziua a șaptea sunt o biserică mondială în care principiul vistieriei este acceptat și practicat. Membrii sunt încurajați să trimită zecimea către Conferință/Misiune prin intermediul bisericii locale de care aparțin. Din trezoreria Conferinței/Misiunii își primesc pastorii salariile.

„Pe măsură ce lucrarea lui Dumnezeu se extinde, apelurile după ajutor vor fi tot mai dese. Ca să se poată răspunde acestor chemări, creștinii trebuie să asculte de porunca: «Aduceți însă la casa vistieriei toate zeciuielile, ca să fie hrană în casa Mea» (Maleahi 3:10). Dacă cei care mărturisesc că sunt creștini îi vor aduce lui Dumnezeu în mod credincios zecimile și darurile lor, vistieria Sa va fi plină. Atunci nu ar mai fi nevoie să se recurgă la expunere de lucruri spre vânzare, la loterii sau organizarea de distracții în vederea strângerii de fonduri pentru sprijinirea Evangheliei.” - Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 248

Gândește-te ce s-ar întâmpla dacă fiecare ar duce zecimea unde ar dori. De ce este important să o aducem la casa vistieriei lui Dumnezeu?

Joi, 22 februarie – Zecimea și mântuirea prin credință

6. Ce adevăr esențial pentru credința noastră este prezentat în Romani 3:19-24?

Mesajul principal de aici este că niciunul dintre noi nu merită mântuirea (Romani 3:23). Dacă am merita-o, atunci ea ar putea fi obținută prin merite sau prin fapte, idee ce contrazice Scriptura.

7. Ce aflăm din Romani 4:1-5 despre modul cum suntem mântuiți?

Mântuirea este un dar (Efeseni 2:8,9) nemeritat. Ea ne este oferită datorită meritelor jertfei desăvârșite aduse de Hristos, merite care sunt puse în contul nostru. În ce privește zecimea, nu se pot obține merite înaintea lui Dumnezeu prin înapoierea ei. Cum să se poată obține merite, dacă ea este a lui Dumnezeu?

Aducerea zecimii, la fel ca orice faptă bună, nu este un act mântuitor. Dar noi, creștinii, am fost creați pentru fapte bune: „Căci noi suntem lucrarea Lui și am fost zidiți în Hristos Isus pentru faptele bune pe care le-a pregătit Dumnezeu mai dinainte ca să umblăm în ele” (Efeseni 2:10).

Atitudinea noastră față de zecime este indicatorul atitudinii noastre față de ceea ce ne cere Dumnezeu: suntem fie smeriți și ascultători, fie îndărătnici și sfidători. Dacă îl iubim pe Dumnezeu, vom asculta de El. Când returnăm zecimea, demonstrăm că suntem conștienți de statutul nostru de simpli administratori aici și că îi datorăm totul Lui. După cum Sabatul ne aduce aminte săptămânal că El este Creatorul și Răscumpărătorul nostru, tot la fel zecimea ne reamintește că noi nu suntem ai noștri și că viața și mântuirea sunt daruri ale Sale. Returnarea zecimii este dovada palpabilă a acestor convingeri.

Ce ne spune Luca 21:1-4 despre ce înseamnă să trăim prin credință?

Vineri, 23 februarie – Un gând de încheiere

Uităm ușor că îi datorăm Domnului fiecare respirație, fiecare bătaie a inimii și fiecare clipă a existenței. În Faptele 17, Pavel le vorbește atenienilor despre Dumnezeuul adevărat, arătând că El este nu doar Creatorul („Dumnezeu care a făcut lumea și tot ce este în ea”, vers. 24), ci și Susținătorul („în El avem viața, mișcarea și ființa”, vers. 28). Atenienii nu-L cunoșteau pe Dumnezeuul adevărat. Dar noi îl cunoaștem și nu ar trebui să uităm niciodată că El ne-a creat și ne susține. El are anumite cerințe, iar noi trebuie să trăim potrivit acestora:

„Dumnezeu [...] pune comorile Lui în mâinile oamenilor, dar cere ca o zecime din ele să fie pusă deoparte cu credincioșie, pentru lucrarea Sa. El cere ca această parte să fie adusă în trezoreria Sa. Ea trebuie să-I fie înapoiată ca aparținându-I; este sfântă și trebuie folosită în scopuri sfinte, pentru susținerea celor care duc mesajul mântuirii pe tot pământul. El rezervă această parte pentru ca resursele să curgă continuu în tezaurul Său și lumina adevărului să poată fi dusă și la cei de aproape, și la cei de departe. Ascultând cu credincioșie de această poruncă, noi recunoaștem că toate îi aparțin lui Dumnezeu.” - Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 6, ed. 2017, p. 309

BIBLIA ȘI CARTEA *PROFEȚI ȘI REGI* – STUDIU LA RÂND

Biblia: Matei 15-21

1. Care sunt cele trei lucruri pe care le-a făcut Isus când I-au adus pâinile și peștișorii?
2. Unde ni se spune că se strângea o taxă („dare”) pentru templu?
3. Cine și de ce a tras concluzia că „nu este de folos să se însoare”?
4. Ce le-a spus Isus preoților celor mai de seamă și bătrânilor că au văzut, și totuși nu s-au căit?

Profeți și regi, capitolul 60

5. Ce se va întâmpla cu puterea, capacitatea, aspirațiile și ambițiile noastre, pe pământul înnoit?

24 februarie – 3 martie

Darurile, o expresie a recunoștinței

Textul de memorat: „Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică.” (Ioan 3:16)

Avem un Dumnezeu darnic - acesta este marele adevăr transmis de jertfa Domnului Isus (Ioan 3:16). Și „dacă voi, care sunteți răi, știți să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru cel din ceruri va da Duhul Sfânt celor ce I-L cer!” (Luca 11:13).

Dumnezeu oferă neîncetat. Așa este El! Iar cei care doresc să reflecte caracterul Său trebuie să ofere și ei neîncetat. Ideea că un creștin ar putea fi egoist este contradicție în termeni!

O cale de a oferi din ceea ce am primit este dăruirea. Așa ne exprimăm recunoștința și dragostea. Când Isus îi va întâmpina în cer pe cei mântuiți, vom avea ocazia de a-i cunoaște pe cei care au aflat despre harul Său ca urmare a darurilor noastre!

Săptămâna aceasta vom aborda câteva aspecte importante legate de aducerea darurilor. Oferirea cu generozitate a darurilor, fie că este vorba despre mijloace, timp ori talente, este un mod convingător de a ne trăi credința și de a reprezenta caracterul Dumnezeului căruia îi slujim.

Duminică, 25 februarie – „Acolo unde este comoara voastră”

1. Cum ne eliberăm de influența pe care o pot avea asupra noastră comorile pământești? Matei 6:19-21; Coloseni 3:1,2

„Pentru că unde este comoara voastră, acolo va fi și inima voastră” (Matei 6:21) este declarația lui Isus. Sensul ei complet poate fi desprins din cele două versete anterioare, unde strângerea comorilor pe pământ este așezată în contrast cu strângerea lor în cer. Trei cuvinte descriu pământul: moliile, rugina, hoții (vers.19), toate transmițându-ne ideea efemerității comorii pământești. „Pe pământ, totul este instabil, nesigur și efemer; toate sunt supuse degradării, distrugerii, furtului și pierderii. Cerul se află la polul opus: totul este etern, durabil, sigur și nepieritor. În cer nu există pierdere.” - C. Adelina Alexe, „Where Your Heart Belongs”, în *Beyond Blessings*, p. 22

Privește la lucrurile pe care le deții. Chiar dacă sunt puține, mai devreme sau mai târziu cele mai multe vor ajunge la gunoi. Excepție face poate doar moștenirea. Însă administratorul înțelept ar trebui să se preocupe de strângerea comorilor în cer. Acolo sunt în siguranță. Nu avem motive să ne temem de recesiune, de hoți sau de prădători.

Pasajul din Matei 6:19-21 conține unul dintre cele mai importante concepte legate de administrarea creștină. „Comoara” ta îți atrage inima, o captivează, o constrânge, o farmecă, o ademenește și caută să o ia în stăpânire. În lumea materială, inima urmează comoara, de aceea este extrem de important unde ai comoara. Cu cât ne preocupăm mai mult de nevoile și de câștigurile pământești, cu atât ne este mai dificil să ne gândim la lucrurile cerești.

Faptele noastre trebuie să fie în acord cu ceea ce spunem. Și, dacă în privința comorilor de pe pământ umblăm prin vedere, în privința comorilor strânse în cer trebuie să umblăm prin credință (2 Corinteni 5:7). Este necesar să ne îngrijim de nevoile noastre de aici (chiar și de pensionare), dar este esențial să privim totul din perspectiva veșniciei.

Ce idee importantă transmite Pavel în Evrei 10:34 prin contrastul dintre averile de pe pământ și avuția din cer?

Luni, 26 februarie – „Ispravnici ai harului lui Dumnezeu”

2. Ce alt dar spune Pavel că ne-a oferit Dumnezeu? Efeseni 2:8

Harul este o favoare nemeritată. Este un dar de care nu suntem vrednici. El a fost revărsat de Dumnezeu peste această planetă și, dacă îl vom primi, va pătrunde în străfundurile ființei noastre și ne va transforma viața acum și pentru totdeauna. În el se cuprinde toată bogăția și forța cerului (2 Corinteni 8:9). El îi uimește chiar și pe îngeri (1 Petru 1:12).

Dintre toate darurile venite de la Dumnezeu, harul Său oferit prin Isus Hristos este cel mai prețios. Fără har, nu am avea nicio speranță. Urmele lăsate de păcat în noi sunt prea adânci ca să putem scăpa vreodată singuri de el. Nici măcar ascultarea de Legea lui Dumnezeu nu ne poate aduce la viață. „Atunci, oare Legea este împotriva făgăduințelor lui Dumnezeu? Nicidecum! Dacă s-ar fi dat o Lege care să poată da viața, într-adevăr, neprihănirea ar veni din Lege” (Galateni 3:21). Legea nu ne poate mântui. Singura cale de mântuire este prin har.

3. Ce relație există între har și administrarea creștină? Explică în ce fel darurile pe care I le aducem lui Dumnezeu și semenilor noștri sunt o manifestare a harului Său. 1 Petru 4:10

Petru declară că primitorii harului lui Dumnezeu sunt niște „ispravnici ai harului felurit al lui Dumnezeu” (1 Petru 4:10). Noi am primit de la Dumnezeu niște daruri și suntem chemați să dăm înapoi din ele. Le-am primit prin har, nu doar spre satisfacția și beneficiul nostru, ci în vederea răspândirii Evangheliei. Ne-au fost oferite cu generozitate și tot cu generozitate suntem chemați să le dăm mai departe.

Gândește-te câte daruri ai primit de la Dumnezeu. Ce poți face pentru a fi un bun administrator al harului Său?

Marți, 27 februarie – Din tot ce avem mai bun

4. Ce lecție putem desprinde din Luca 7:37-47 cu privire la adevăratul motiv de a-I aduce daruri lui Dumnezeu?

Maria a intrat în odaie și l-a văzut pe Isus stând întins la masă. A spart vasul de alabastru cu nard scump și l-a uns picioarele cu el. Unii au considerat fapta ei nepotrivită, dar fiind modul în care își câștigase existența.

Însă ea fusese eliberată de sub stăpânirea demonilor (Luca 8:2). Apoi, Isus l-a înviat pe Lazăr, fratele ei. Inima ei era plină de recunoștință. Parfumul era cel mai valoros lucru pe care îl deținea și a ales să i-l ofere lui Isus în semn de mulțumire.

Incidentul acesta surprinde adevăratul motiv pentru care ar trebui să-I aducem daruri lui Dumnezeu: recunoștința. Cum altcumva am putea răspunde la darul inestimabil al harului Său? Generozitatea Sa ne îndeamnă să dăruim, iar generozitatea și recunoștința sunt cele două ingrediente ale dăruirii autentice, inclusiv a timpului, a puterii fizice, a talentelor și a bunurilor noastre.

5. Ce principiu privitor la aducerea darurilor putem desprinde din textele următoare? Exodul 34:26; Leviticul 22:19-24; Numeri 18:29

Poate că darurile noastre cele mai bune ni se par mici, însă Dumnezeu le prețuiește. Când îi aducem din tot ce avem mai bun, dovedim că El ocupă primul loc în viața noastră. Noi nu-I dăm daruri ca să primim favoruri, ci din recunoștință pentru ce ne-a dat El prin Hristos Isus.

„Consacrarea deplină și generozitatea, alimentate de dragostea recunoscătoare, vor face ca și cel mai mic dar, cea mai mică jertfă adusă de bunăvoie, să poarte mireasma cerului și să capete o valoare inestimabilă. Totuși, după ce l-am adus de bunăvoie Mântuitorului nostru tot ce puteam aduce, oricât de prețios ar fi acel dar pentru noi, dacă ne vom da seama cu adevărat cât de mult îi datorăm lui Dumnezeu și cât de recunoscători ar trebui să-

I fim, tot ce am oferit ni se va părea insuficient și sărăcăcios. Dar îngerii iau aceste daruri, care nouă ni se par sărace, și le prezintă înaintea tronului ca pe o jertfă de un miros plăcut, și sunt primite.” - Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 3, ed. 2011, p. 347

Miercuri, 28 februarie – Din rațiuni sufletești

Deși infim în comparație cu darurile altora, darul văduvei, despre care am amintit într-un studiu anterior, a fost generos fiindcă arăta ceva despre caracterul și inima ei, determinându-L pe Isus să declare: „Adevărat vă spun că această văduvă săracă a aruncat mai mult decât toți ceilalți” (Luca 21:3).

Numai Dumnezeu (Iacov 4:12) ne cunoaște adevăratele motive (Proverbele 16:2; 1 Corinteni 4:5). Se poate să facem lucruri bune din motive greșite. Nu avem nevoie de multă credință ca să oferim din prisos, însă când sacrificăm pentru binele altora, mesajul transmis este foarte convingător.

6. Ce ne spune Pavel despre dăruire și despre motivele dăruirii? Ce principii putem desprinde de aici? 2 Corinteni 8:8-15

Motivul dăruirii se situează undeva între cei doi poli opuși: egoism sau altruism. Conflictul dintre egoism și dăruire este mai frecvent decât orice altă luptă spirituală. Egoismul poate transforma o inimă plină de iubire fierbinte pentru Dumnezeu într-o inimă de gheață. Când acceptăm ca egoismul să intervină în experiența noastră creștină, apar și problemele. Găsim moduri de a ni-l justifica, sub paravanul Numelui lui Hristos.

Totul se reduce la un singur cuvânt: dragostea. Iar dragostea nu se manifestă decât prin renunțare la sine, dispoziția de a dăru și a ne dăru, chiar până la sacrificiu, pentru binele altora.

Dacă nu-I dăruim lui Dumnezeu din dragoste, darurile noastre nu vor reflecta dragostea Sa. Inima egoistă are dragoste doar pentru sine. Să-I cerem Domnului ne schimbe inima ca să învățăm să iubim așa cum ne-a iubit El!

Dragostea, fundamentul oricărei fapte bune autentice, este esența binefacerii creștine. Dragostea arătată de Dumnezeu față de noi ne inspiră să iubim și este motivul suprem al dăruirii.

Ce valoare au darurile aduse din obligație, și nu din dragoste?

Joi, 1 martie – Experiența dăruirii

Dintre toate lucrurile pe care ni le-a descoperit Hristos cu privire la Dumnezeu, unul ar trebui să fie clar: El ne iubește și ne dorește binele cel mai înalt. Nu ne cere să facem decât ce este spre binele nostru, nu în detrimentul nostru. Aici se include și chemarea de a fi dătători generoși și voioși. Darurile aduse cu mărinimie și de bunăvoie ne fac bine atât nouă, dătătorilor, cât și primitorilor. Doar cei care dăruiesc așa știu că este mult mai fericite să dai decât să primești.

7. Ce principii ale dăruirii mai prezintă Pavel? 2 Corinteni 9:6,7

Aducerea unui dar generos poate și ar trebui să fie un act spiritual personal. Este un act de credință, un semn de recunoștință pentru tot ce am primit prin Hristos.

Și, ca orice act de credință, dăruirea ne sporește credința, întrucât „credința fără fapte este zadarnică” (Iacov 2:20). Nu există metodă mai bună de a ne spori credința decât prin trăirea ei practică, adică făcând acele lucruri care răsar din ea, care iau naștere din ea. Când dăruim de bunăvoie și cu generozitate reflectăm, în felul nostru, caracterul lui Hristos. Îl cunoaștem mai bine pe Dumnezeu purtându-ne așa cum se poartă El. În modul acesta, încrederea noastră în El se întărește și avem ocazia de a gusta și a vedea „ce bun este Domnul” (Psalmii 34:8).

„Se va vedea că slava ce strălucește pe fața lui Isus este slava iubirii care se jertfește pe sine. În lumina de la Calvar se va vedea că legea iubirii care renunță la sine este legea vieții pentru pământ și pentru cer; că iubirea care «nu caută folosul său» își are izvorul în inima lui Dumnezeu și că în Cel blând și smerit se manifestă

caracterul Aceluia care locuiește în lumina de care niciun om nu se poate apropia.” - Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, ed. 2015, p. 10

Ce experiență personală ai în legătură cu creșterea credinței prin dăruirea cu generozitate și de bunăvoie?

Vineri, 2 martie – Un gând de încheiere

„Spiritul dărnicii este spiritul Cerului. Spiritul egoismului este spiritul lui Satana. Dragostea lui Hristos, dragostea care se jertfește pe sine este descoperită la cruce. El a dat tot ce avea și apoi S-a dat pe Sine însuși ca omul să poată fi mântuit. Crucea lui Hristos apelează la bunăvoința fiecărui urmaș al binecuvântatului Mântuitor. Principiul ilustrat acolo este de a da și iarăși a da. Transpus în fapte concrete de milă și de bunătate, este adevăratul rod al vieții creștine. Principiul oamenilor lumești este de a dobândi și a dobândi; așa se așteaptă ei să obțină fericirea; dar dus până la capăt, rodul lui este nefericirea și moartea.” - Ellen G. White, în *Advent Review and Sabbath Herald*, 17 oct. 1882

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Matei 22-28

1. Cu cine i-au trimis fariseii pe ucenicii lor ca să-L prindă cu vorba pe Isus?
2. Ce făceau și ce declarau cărturarii și fariseii, ca semn de respect pentru prorocii din vechime?
3. Ce au făcut Domnul Isus și ucenicii înainte de a se duce pe Muntele Măslinilor?
4. Când s-au dus preoții și fariseii să-i ceară lui Pilat ca mormântul să fie bine păzit?

Istoria mântuirii, capitolul 1

5. Ce i-au sfătuit îngerii loiali lui Dumnezeu pe Satana și pe îngerii rebeli să facă?

3 martie – 9 martie

Administrarea creștină a vieții și sfințirea

Textul de memorat: „Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire.” (1 Tesaloniceni 4:7)

Administrarea creștină este un subiect atât de amplu și de profund, încât se poate întâmpla să nu mai vedem imaginea de ansamblu din cauza numeroaselor detalii. Ea este și simplă, și complexă și, de aceea, poate fi ușor răstălmăcită. Fără ea, nici creștinul și nici biserica nu ar putea exista ori funcționa. A fi creștin înseamnă și a fi un bun administrator al bunurilor lui Dumnezeu.

„Ea nu este nici o teorie, nici o filosofie, ci este un program de activitate. Practic, este legea creștină a vieții. [...] Ea este necesară pentru o concepție adecvată asupra vieții și este esențială pentru o experiență religioasă autentică, activă. Nu este doar o chestiune de consimțământ mental, ci un act de voință și un acord clar și hotărât, cu implicații asupra întregului perimetru al vieții.” - LeRoy E. Froom, *Stewardship in Its Larger Aspects*, p. 5

Care sunt componentele esențiale ale administrării creștine? Săptămâna aceasta, ne vom ocupa mai pe larg de câteva aspecte ale responsabilității creștinului.

Duminică, 4 martie – Hristos înainte de orice

Biblia întregă vorbește despre Isus (Ioan 5:39), iar noi trebuie să ne raportăm mereu la El. Isus a suferit pedeapsa pentru păcat și Și-a dat viața ca „răscumpărare pentru mulți” (Marcu 10:45). El are toată puterea în cer și pe pământ (Matei 28:18) și ține toate lucrurile în mâinile Sale (Ioan 13:3). Numele Său este mai presus de orice nume și, într-o zi, orice genunchi se va pleca înaintea Sa (Filipeni 2:9-11).

Hristos este sursa puterii noastre. Datorită Lui, ducem o viață demnă de a fi trăită, dovedindu-le tuturor că întreaga noastră atenție și energie se concentrează asupra Lui. El a fost unica prioritate a vieții lui Pavel, oriunde și oricând, indiferent prin ce trecea: „Pentru mine, a trăi este Hristos și a muri este un câștig” (Filipeni 1:21).

1. Ce loc ar trebui să ocupe Isus în tot ce facem, potrivit textelor următoare? Coloseni 1:16-18; Romani 8:21; 2 Corinteni 5:17

Nu putem fi niște buni creștini dacă nu îl avem pe Hristos în centrul vieții noastre (Galateni 2:20). El este esența speranței pe care o avem (Tit 2:13). „El este mai înainte de toate lucrurile și toate se țin prin El” (Coloseni 1:17). La fel ca osia care se află în centrul roții și susține greutatea carului, El este axul în jurul căruia gravitează viața noastră ca administratori ai lui Dumnezeu. La fel ca osia solidă care oferă stabilitate, permițându-le roților să se învârtă, El este centrul fix și stabil al existenței noastre creștine (Evrei 13:8). El ar trebui să influențeze tot ce gândim și facem. Toate aspectele vieții noastre gravitează în jurul Său și își găsesc centrul în Hristos.

„Despărțiți de Mine, nu puteți face nimic” (Ioan 15:5). Hristos lucrează în noi ca să ne formeze caracterul pentru viața aceasta și pentru viața veșnică.

Una este să declari că Isus este totul pentru tine și cu totul alta este să dovedești acest lucru prin modul în care trăiești. Ce dovezi ai că El locuiește într-adevăr în inima ta?

Luni, 5 martie – Doctrina despre sanctuar

Doctrina despre sanctuar nu este abordată în mod obișnuit în cadrul discuțiilor despre administrarea creștină. Există totuși o legătură între ele, fiindcă ambele intră în alcătuirea sistemului nostru de convingeri. Sanctuarul este o parte esențială a acestui sistem: „înțelegerea corectă a lucrării de slujire [a lui Hristos] din sanctuarul ceresc este temelia credinței noastre” - Ellen G. White, *Evanghelizare*, ed. 2008, p. 176

Lucrarea desfășurată de Hristos în sanctuar (Evrei 6:19,20), pe baza morții și învierii Sale (2 Timotei 1:10), conferă stabilitate credinței noastre. El slujește acum în favoarea noastră în sanctuar (vezi Evrei 8:1,2).

2. Ce ne spun textele următoare despre slujirea Domnului Isus în sanctuar? 1 Ioan 2:1; Evrei 4:14-16; Apocalipsa 14:7

Doctrina despre sanctuar contribuie la clarificarea marelui adevăr despre mântuire și răscumpărare, esența teologiei creștine. Când privim la sanctuar, vedem nu doar moartea lui Hristos pentru noi, ci și slujirea Sa din sanctuarul ceresc. De asemenea, când privim la Locul Preasfânt, înțelegem importanța Legii lui Dumnezeu și realitatea judecății finale. În centrul tuturor acestora se află făgăduința răscumpărării, făcută posibilă prin jertfa lui Isus.

Viața creștinului reflectă marele adevăr al mântuirii, așa cum este el descoperit de doctrina despre sanctuar. Cu cât avansăm mai mult în înțelegerea lucrurilor pe care le-a făcut Hristos pentru noi și a lucrării pe care o împlinește în noi în prezent, cu atât ne apropiem mai mult de El, de slujirea și de misiunea Sa, de învățătura Sa.

Ce realități amintite în Evrei 4:14-16 ne susțin în lupta noastră cu păcatul și cu eul? Ce speranță ne inspiră ele?

Marti, 6 martie – Doctrine centrate pe Hristos

Sanctuarul este esențial pentru că în el este ilustrat atât de impresionant marele adevăr despre mântuire, pentru că în el ni se descoperă semnificația crucii. Și toate doctrinele noastre trebuie să aibă legătură cu promisiunea Evangheliei și cu mântuirea. Toate se trag, ca spițele unei roți, din marele adevăr al mântuirii prin credința în Isus.

„Jertfa lui Hristos pentru ispășirea păcatului este marele adevăr în jurul căruia se adună toate celelalte adevăruri. [...] Cei care studiază jertfa minunată a Răscumpărătorului cresc în har și în cunoștință.” - Comentariile lui Ellen G. White, *Comentariul biblic AZȘ*, vol. 5, p. 1137

3. Ce a vrut să spună Isus atunci când S-a numit pe Sine „Adevărul”? Ce ni se cere să facem cu adevărul? Ioan 14:6; Ioan 17:17; 3 Ioan 3

Doctrinile credinței pe care o avem determină cine suntem și încotro ne îndreptăm. Ele nu sunt doar niște idei teologice abstracte; toate învățăturile adevărate sunt ancorate în Hristos și toate ar trebui să ne influențeze viața într-un fel sau altul. Identitatea noastră ca adventiști de ziua a șaptea este dată preponderent de ele. Învățăturile pe care le desprindem din Biblie ne fac ceea ce suntem.

Creștinul trebuie să trăiască adevărul așa cum este el în Isus și să îl trăiască în așa fel încât să-i influențeze pozitiv calitatea vieții. „Dacă, cel puțin, L-ați ascultat și dacă, potrivit adevărului care este în Isus, ați fost învățați cu privire la felul vostru de viață din trecut, să vă dezbrăcați de omul cel vechi care se strică după poftele înșelătoare și să vă înnoiți în duhul minții voastre și să vă îmbrăcați în omul cel nou, făcut după chipul lui Dumnezeu, de o neprihănire și o sfințenie pe care le dă adevărul” (Efeseni 4:21-24).

În pasajul acesta, descoperim ce înseamnă să cunoaștem adevărul și, mai mult, ce înseamnă să-l trăim. A fi creștin nu înseamnă doar a crede niște doctrine, oricât de adevărate ar fi ele, ci a le transpune în viață și în relația cu ceilalți.

Miercuri, 7 martie – Soliile celor trei îngeri

Dumnezeu a avertizat lumea cu privire la o catastrofă iminentă doar în două ocazii: prima dată, în timpul lui Noe (Geneza 6:13-18; Matei 24:37), iar a doua oară, prin soliile celor trei îngeri (Apocalipsa 14:6-12). Soliile acestea dau vâlmășia la o parte și ne prezintă evenimentelor mondiale viitoare dintr-o perspectivă unică. Înțelegerea noastră cu privire la aceste solii s-a maturizat cu timpul. De exemplu, abia mai târziu s-a înțeles că îndreptățirea prin credința în Hristos este adevărul central al soliei îngerului al treilea (vezi Ellen G. White, *Evanghelizare*, ed. 2008, p. 152). Cu alte cuvinte, esența mesajului nostru prezent, pe care am fost chemați să-l proclamăm în lume, o constituie Isus și marea Sa jertfă pentru noi.

4. Care este ideea principală a celor trei solii? Ce le transmit ele locuitorilor planetei? Ce responsabilitate avem noi cu privire la mesajul lor și o viață corespunzătoare cu ceea ce credem? Apocalipsa 14:6-12

Misiunea noastră, ca adventiști de ziua a șaptea, în pregătirea pentru a doua venire a lui Hristos, este să prezentăm adevărul soliilor celor trei îngeri. Oamenii trebuie să aibă ocazia să ia o decizie cu privire la veșnicie. Rolul creștinului este să conlucreze cu Dumnezeu în această misiune (2 Corinteni 5:20; 6:1-4).

„Într-un anumit sens, adventiștii de ziua a șaptea au fost trimiși în lume ca veghetori și purtători de lumină. Lor le-a fost încredințată ultima avertizare pentru o lume care piere. Asupra lor strălucește lumina minunată din Cuvântul lui Dumnezeu. Lor li s-a dat de îndeplinit o lucrare de cea mai mare importanță - proclamarea primei, a celei de-a doua și a celei de-a treia solii îngerești. Nu există nicio altă lucrare de o asemenea importanță. Ei nu trebuie să îngăduie ca altceva să le absoarbă atenția.” - Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 9, ed. 2010, p. 20

De regulă, când vine vorba despre evenimentele ultimelor zile, gândul ne zboară în primul rând la date și scheme. Și acestea sunt importante, dar ce să facem ca să-L păstrăm în centrul mesajului nostru pe Isus și jertfa Sa pentru noi?

Joi, 8 martie – Administrarea creștină

5. Ce înseamnă cuvintele „sfințire” și „sfinți” în următoarele pasaje? Ce relație există între sfințire și administrarea creștină? 1 Petru 1:15,16; Evrei 12:14

Hristos dorește să ducem o viață sfântă (Evrei 9:14). Cât a trăit pe pământ, El ne-a arătat ce înseamnă să fii sfânt și să-I slujești lui Dumnezeu. Tot ce facem cu viața noastră și cu ce ne-a fost lăsat în grijă trebuie să fie după voia lui Dumnezeu. Deci sfințenia poate fi definită și prin administrarea corectă a acestor daruri.

Romanii au descoperit că roata unui car era mai rezistentă dacă aplicau pe obadă un cerc de metal. Meșterul încălzea metalul ca să-l poată trece ușor peste obadă. Apa rece îl contracta, fixându-l. Șina intra apoi în contact cu pământul când roata se învârtea.

Șina de pe obada roții poate simboliza conceptul de administrare creștină. Acesta este momentul adevărului, confruntarea vieții spirituale cu realitatea. Este locul unde credința trece prin suferințele și coborâșurile vieții, dă piept cu reușitele și eșecurile. Este locul unde convingerile noastre se materializează în vâltoarea și frecușul vieții. Administrarea creștină este învelișul exterior al identității și acțiunilor noastre. O viață bine gestionată se vede în conduită. Faptele noastre zilnice care îl descoperă pe Hristos sunt ca metalul roții care atinge pământul.

Faptele exercită o influență și ele trebuie să se afle sub controlul angajamentului nostru față de Hristos. Deviza vieții noastre să fie această asigurare și făgăduință: „Pot totul în Hristos, care mă întărește” (Filipeni 4:13).

„Sfințirea sufletului prin lucrarea Duhului Sfânt este sădirea naturii Domnului Hristos în natura umană. Religia Evangheliei înseamnă prezența Domnului Hristos în viață, ca un principiu viu și lucrător. Ea înseamnă harul lui Hristos descoperit în caracter și exprimat prin fapte bune. Principiile Evangheliei nu pot fi separate de niciun domeniu al vieții practice. Fiecare ramură a experienței și a lucrării creștine trebuie să constituie o reprezentare a vieții Domnului Hristos.” - Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, ed. 2015, p. 291

Ce dovezi ai ca Hristos locuiește în inima ta, ca lucrează în tine și te transformă? În ce domenii mai e de lucru pentru a reflecta sfințenia Sa?

Vineri, 9 martie – Un gând de încheiere

Uneori, din cauză că la contactul cu solul se lărgea, era necesar ca șina metalică să fie pusă din nou pe roată. Refixarea se făcea prin ciocănire. Aceasta este o ilustrare pentru administrarea creștină ca sfințire practică. Ea înseamnă să ai gândul lui Hristos când te raportezi la toate aspectele vieții, chiar dacă te doare și e greu. Fie că este vorba despre întrebuițarea banilor, despre relațiile de familie sau despre locul de muncă, la toate trebuie să ne raportăm potrivit cu voința lui Hristos. Totuși, câteodată, nu ne însușim lecția decât prin experiențe dificile.

Nu este ușor să fixezi din nou metalul și nici să îți corectezi caracterul. Gândește-te la experiența lui Petru. El îl urmărea pe Isus peste tot și nu se aștepta să audă de la El aceste cuvinte: „Eu M-am rugat pentru tine ca să nu se piardă credința ta și, după ce te vei întoarce la Dumnezeu, să întărești pe frații tăi” (Luca 22:32). Mai târziu, după ce L-a tăgăduit pe Isus, Petru s-a schimbat, dar numai în urma unei experiențe dureroase și dificile. Într-un anumit sens, experiența lui ca administrator al lui Dumnezeu a fost ca o repunere pe traiectorie. Iar Pavel s-a convertit și viața lui a luat o nouă direcție, dar numai după o „ciocănire” serioasă.

BIBLIA ȘI CARTEA *ISTORIA MÂNTUIRII* – STUDIU LA RÂND

Biblia: Marcu 1-7

1. Cum a fost afectată lucrarea lui Isus de vindecarea leproșului?
2. Ce făcea Isus pentru ca oamenii să fie în stare să priceapă Cuvântul?
3. În ce ținut istoric s-a dus un om vindecat de Isus să vestească ce făcuse Domnul pentru el?
4. Ce poruncă le-a dat Isus ucenicilor, chiar înainte de prima înmulțire a pâinilor?

Istoria mântuirii, capitolul 2

5. În ce consta munca lui Adam și a Evei în Eden?

10 martie – 16 martie

Creștinul și datoriile financiare

Textul de memorat: „*Dați tuturor ce sunteți datori să dați: cui datorați birul, dați-i birul; cui datorați vama, dați-i vama; cui datorați frica, dați-i frica; cui datorați cinstea, dați-i cinstea. Să nu datorați nimănui nimic, decât să vă iubiți unii pe alții: căci cine iubește pe alții a împlinit Legea.*” (Romani 13:7,8)

Poate că reușești câteodată să găsești un om dispus să-ți împrumute bani. Și poate că te împrumută ca să te ajute să ieși din strâmtoare. Însă, în general, cei care dau cu împrumut urmăresc binele propriu - vei da înapoi o sumă mai mare.

Ar trebui să facem tot ce ne stă în putință pentru a evita datoriile. Sigur că, în anumite cazuri, ca de exemplu atunci când achiziționăm o casă sau o mașină, când construim o biserică sau când dorim să obținem o educație, este necesar să împrumutăm bani. Dar chiar și atunci trebuie să fim cât mai înțelepți posibil și să urmărim să ieșim din datorii cât mai curând cu putință.

Avem nevoie de prudență. Cheltuirea banilor pe care nu-i avem este un mod al lui Satana de a ne produce încurcături și a ne abate atenția de la cele veșnice. „Atâta vreme cât aceste trăsături [lăcomia și dragostea pentru comorile pământești] domnesc, mântuirea și harul vor sta deoparte.” - Ellen G. White, *Scrieri timpurii*, ed. 2015, p. 293

Avem nevoie de deprinderi și abilități pentru a rămâne disciplinați și a face tot posibilul să evităm datoriile. Săptămâna aceasta vom analiza ce spune Biblia cu privire la datorii.

Duminică, 11 martie – Împrumuturile și cheltuielile

Pe când fiii prorocilor și Elisei tăiau lemne pe marginea râului Iordan, unuia dintre tinerii lucrători i-a căzut fierul de la secure în apă. „El a strigat: «Ah, domnul meu, era împrumutat!»” (2 împărați 6:5). „A împrumuta” înseamnă a folosi cu permisiune un obiect care aparține altcuiva. Aceasta implică un risc și o responsabilitate. Împrumutarea banilor nu diferă de împrumutarea unei securi decât prin faptul că, dacă nu chibzuiești bine, consecințele pot fi mai grave.

De obicei, împrumutăm bani ca să-i cheltuim. Pornim de la premisa că vom putea să-i returnăm și că nu ne așteptăm surprize financiare în viitor. Or, cum nu cunoaștem viitorul (Eclesiastul 8:7), împrumutul implică întotdeauna un risc.

1. Ce ne spun textele următoare despre datorii? Psalmii 37:21; Eclesiastul 5:5; Deuteronomul 28:44,45

Poate că împrumutăm bani cu intenția de a-i folosi înțelept. Dacă ajungem totuși să trăim dintr-un împrumut în altul, sunt probleme serioase. Este adevărat că împrumuturile ne pot ajuta să obținem niște lucruri pe care altfel nu ni le putem permite. Dar împrumutarea repetată este spiritul societății consumiste, care îi afectează pe bogați și pe săraci deopotrivă. Când întâlnim această ispită, să căutăm mijlocul de ieșire din ea pregătit de Dumnezeu (1 Corinteni 10:13), fiindcă împrumuturile pot fi un blestem (Deuteronomul 28:43-45).

Nu te obișnuie să împrumuți bani! Iar dacă ți-ai format deja acest obicei, debarasează-te de el cât mai curând posibil! Trebuie să învățăm să cheltuim cu înțelepciune și să gestionăm bine banii lui Dumnezeu, ca să nu ajungem stăpâniți de banii lumii acesteia!

În unele cazuri este necesar să facem împrumuturi. Dar, când facem un împrumut, trebuie să fim prudenți și să îl facem cu intenția de a-l înapoia cât mai repede cu putință.

La ce pericole spirituale se expune omul prins în datorii?

Luni, 12 martie – Satisfacția imediată

„Atunci, Iacov a dat lui Esau pâine și ciorbă de linte. El a mâncat și a băut; apoi s-a sculat și a plecat. Astfel și-a nesocotit Esau dreptul de întâi născut” (Geneza 25:34). Esau a permis ca o dorință de moment să-i întunece rațiunea și și-a dat la schimb dreptul de întâi născut. Mai târziu, când a vrut să recupereze binecuvântarea, „măcar că o cerea cu lacrimi” (Evrei 12:17), n-a mai obținut-o.

La polul opus, este exemplul lui Isus. După patruzeci de zile de post, slăbit de foame, când a fost ispitit de Satana de trei ori (Matei 4:3-10), El a recunoscut ispita și nu a cedat poftei. Pe tot parcursul vieții Sale, a respins plăcerile păcătoase și pofta, demonstrându-ne că și noi putem avea putere asupra păcatului. El nu și-a dat la schimb și nici nu și-a pierdut dreptul de moștenire și ne invită să fim împreună-moștenitori cu El (Romani 8:17; Tit 3:7). Dacă urmăm exemplul dat de El în fața ispitei (1 Corinteni 10:13), ne vom păstra dreptul de moștenitori.

Tot ce are mai bun lumea aceasta este pentru aici și acum, ea nu ne poate oferi viața de dincolo. A trăi pentru sine este opusul lui a trăi pentru Dumnezeu.

2. Care sunt pericolele posibile ale satisfacției imediate, chiar și pentru credincioși? 2 Samuel 11:2-4; Geneza 3:6; Filipeni 3:19; 1 Ioan 2:16; Romani 8:8

Dorința de satisfacție imediată este caracteristica omului nestăpânit. Ea ne împiedică să ne atingem țintele pe termen lung și ridiculizează și compromite responsabilitatea personală. Amânarea satisfacerii unei dorințe ne ajută să gestionăm situațiile și presiunile, ispitele cu care ne întâmpină lumea. Însă ideea aceasta este neobișnuită într-o lume clădită pe recompensa imediată, pe soluții de moment și pe strategii de îmbogățire rapidă. Odată experimentată satisfacția instantanee, suntem mai predispuși să alegem răsplata pe termen scurt iar și iar. Administratorii darurilor lui Dumnezeu nu trebuie să cadă în această capcană.

Marti, 13 martie – Limitarea la mijloacele personale

„Comori de preț și untdelemn sunt în locuința celui înțelept, dar omul fără minte le risipește” (Proverbele 21:20). Aici sunt puse în contrast administrarea responsabilă a bunurilor cu o administrare imprudentă. Oamenii nechibzuți nu-și fac planuri pentru a se încadra în mijloacele pe care le au. Ei cheltuiesc cu nesăbuintă banii pe care îi au, chiar și pe cei împrumutați, privind planificarea sau economisirea ca pe o corvoadă. Totuși, chiar și atunci când facem un împrumut, de exemplu, pentru o casă, trebuie să fim extrem de atenți și să fim conștienți că este necesar să trăim în limitele mijloacelor noastre.

Oamenii înstăriți au limite mai largi, dar ei se îngrijorează permanent de bogățiile lor și de păstrarea lor. Cei care au foarte puțin și trăiesc de la un salariu la altul se gândesc la supraviețuire, nu la bogății. Biblia ne oferă sfaturi legate de încadrarea în buget, fie el mare sau mic. Pavel ne recomandă o viață simplă: „Dacă avem dar cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns” (1 Timotei 6:8). Lui îi era suficient să-L aibă pe Hristos (Filipeni 1:21).

3. Ce principiu trebuie reținut mai presus de orice altceva? Matei 6:33

Ar trebui să ne privim mijloacele nu ca pe niște venituri, ci ca pe niște resurse pe care avem responsabilitatea de a le gestiona. Pentru aceasta, avem nevoie de metoda numită „planificarea bugetului”, o deprindere care se învață și necesită multă atenție. Ca să chibzuim bine banii avem nevoie de disciplină și de efort (Proverbele 14:15). Dar, dacă ne angajăm să respectăm planul de administrare a finanțelor, vom evita multe greșeli.

Dacă ai probleme cu gestionarea banilor, fă-ți un plan simplu de buget! Calculează suma totală cheltuită pe câteva luni și apoi suma medie cheltuită pe o lună. Secretul este să te încadrezi, cu orice preț, în mijloacele tale și să stai, pe cât posibil, departe de datorii.

În Luca 14:27-30 este o parabolă despre costul uceniciei. Ce lecție despre administrarea creștină desprindem din ea?

Miercuri, 14 martie – Evitarea datoriilor

4. Ce spune Deuteronomul 28:12 despre împrumuturi?

Este un sfat de bun-simț să eviți intrarea în datorii. Scriptura ne spune să nu garantăm pentru un împrumut făcut de altcineva (Proverbele 17:18; 22:26). Datoria ne afectează viitorul și ne obligă să ne supunem condițiilor ei de pe poziția lipsei financiare. Este un elixir alunecos greu de refuzat și greu de gestionat. Poate că nu este un lucru imoral, dar nu ne fortifică viața spirituală.

„Trebuie să se facă economii cu strictețe, altminteri vor fi necesare împrumuturile. Mențineți-vă în limitele disponibile! Fugiți de datorii ca de lepră!” - Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, ed. 2007, p. 207

Datoria poate însemna sclavie financiară, datornicul devenind „robul celui ce dă cu împrumut” (Proverbele 22:7). Ea este strâns legată de sistemul economic în care trăim și ne gândim că este normal să trăim așa. Dacă țări întregi trăiesc din datorii, de ce să nu trăiască și indivizii la fel? Atitudinea aceasta este greșită.

„Faceți un legământ solemn cu Dumnezeu ca, prin binecuvântarea Sa, să vă plătiți toate datoriile și apoi să nu mai datorați nimănui nimic, chiar dacă veți mânca numai terci și pâine. Este atât de simplu ca, atunci când pregătiți masa, să aruncați din buzunar douăzeci și cinci de cenți pentru lucruri în plus! Voi să aveți grijă de cenți, căci dolarii vor avea singuri grijă de ei. Mărunțișul de aici și de dincolo cheltuit pe lucruri nefolositoare se adună și devine dolari. Tăgăduiți-vă pe voi înșivă măcar atunci când sunteți împresurați de datorii. [...] Nu ezitați, nu vă descurajați și nu cedați! Renunțați la poftă, renunțați să vă satisfaceți mofturile, economisiți banii și plătiți-vă datoria! Scăpați de ea cât mai curând posibil! Când vă veți elibera și nu veți mai datora nimănui nimic, veți obține o mare biruință.” - Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, ed. 2007, p. 196

Datoria este o temelie nesigură. Ea este dăunătoare pentru experiența spirituală și ne afectează capacitatea de a susține financiar lucrarea Domnului. Din cauza ei, nu-i mai putem ajuta pe alții și pierdem binecuvântările Sale.

Ce decizii poți lua chiar acum pentru a evita intrarea inutilă în datorii? La ce ar trebui să renunți?

Joi, 15 martie – Economisirea și investirea

Furnicile își fac provizii pentru iarnă (Proverbele 6:6-8). Este înțelept să le luăm drept model și să ne facem obiceiul de a face economii. Gestionarea banilor necesită înțelepciune, planificare și disciplină. Dacă ne avem în vedere doar pe noi când facem economii, nu administrăm bunurile lui Dumnezeu, ci ni le însușim.

„Banii cheltuiți inutil constituie o dublă pierdere. Nu doar ei sunt pierduți, ci și potențialul lor de câștig. Dacă i-am pune deoparte, s-ar înmulți pe pământ prin economii, iar în cer prin daruri. [...] Economisirea este o disciplină care ne dă putere asupra banului. În loc să ne lăsăm conduși de bani oriunde ne îndeamnă pofta, îi controlăm noi pe ei.” - Randy C. Alcorn, *Money, Possessions and Eternity*, p. 328

5. Ce sfaturi practice legate de administrarea bunurilor noastre ne dă înțeleptul Solomon? Proverbele 13:11; Proverbele 13:18; Proverbele 21:5

Administratorii bunurilor lui Dumnezeu economisesc pentru nevoile familiei și își „adună o comoară în cer”. Aceasta nu depinde de cât avem, ci de un plan biblic de gestionare a bunurilor pe care le avem. Pentru a reduce pierderile, distribuie riscul (Eclesiastul 11:1,2). Așezarea reducerii pierderilor înaintea împlinirii dorințelor (Proverbele 24:27) și solicitarea sfatului unor persoane competente (Proverbele 15:22) sunt alte două strategii de succes în acest plan. Pe măsură ce nevoile sunt împlinite și bogățiile se înmulțesc, nu uita „de Domnul, Dumnezeul tău, căci El îți va da putere să le câștigi” (Deuteronomul 8:18)!

Cel mai sigur plan de investiții este investirea în „împărăția cerurilor” (Matei 13:44). Acolo nu există recesiune, riscuri, hoți sau inflație. Aceasta înseamnă că, deși trebuie să ne îngrijim de viața noastră pe pământ, achitându-

ne facturile, de exemplu, trebuie să avem mereu în vedere viața noastră viitoare.

Cum sa avem mereu în vedere viața viitoare, fiind, în același timp niște administratori responsabili aici? 2 Corinteni 4:18;

Vineri, 16 martie – Un gând de încheiere

Toate capacitățile, talentele și darurile noastre vin de la Dumnezeu, fie că sunt genetice, fie că le-am dobândit sub influența mediului și a școlii. Important este ce facem cu ele. Dumnezeu dorește ca administratorii Lui să-și dezvolte darurile prin educație și prin punerea în practică (Eclesiastul 10:10).

Bețaleel era plin „cu Duhul lui Dumnezeu, duh de înțelepciune, pricepere și știință, pentru tot felul de lucrări” (Exodul 35:31). El și Oholiab aveau darul să îi învețe și pe alții meșteșugul lor.

Noi putem învăța să fim administratori mai buni ai lui Dumnezeu și mai ales să scăpăm de datorii în lumea aceasta materialistă. Ar trebui să ne perfecționăm continuu citind, participând la prezentări, cursuri (pe cât posibil) și punând în practică ce am învățat. Când ne dezvoltăm talentele, îi putem oferi lui Dumnezeu tot ce avem mai bun.

Administrarea banilor, ieșirea din datorii, cultivarea disciplinei și experiența practică ne dezvoltă capacitățile cu care ne-a binecuvântat Dumnezeu. Pentru a avea succes și a fi competenți într-un domeniu, avem nevoie de exercițiu.

„Când învățăturile Bibliei sunt aduse în viața zilnică, ele au o influență profundă asupra caracterului. Timotei a învățat aceste lucruri și le-a pus în practică.” - Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, ed. 2014, p. 151

BIBLIA ȘI CARTEA *ISTORIA MÂNTUIRII* – STUDIU LA RÂND

Biblia: Marcu 8-14

1. Către ce destinație se îndreptau Domnul Isus și ucenicii, după ce a fost vindecat orbul din Betsaida?
2. În ce împrejurare a intenționat Isus ca nimeni să nu știe că trece pe acolo?
3. Cui i-a spus Isus că el „nu este departe de Împărăția lui Dumnezeu”?
4. Ce l-au făcut unii lui Isus după ce a fost osândit la moarte de Sinedriu?

Istoria mântuirii, capitolul 3

5. Ce efect a avut asupra lui Satana auzirea cântecelor intonate de Adam și Eva, împreună cu îngerii?

17 martie – 23 martie

Creștinul și obiceiurile sale

Textul de memorat: „Cum își va ține tânărul curată cărarea? Îndreptându-se după cuvântul Tău. Te caut din toată inima mea; nu mă lăsa să mă abat de la poruncile Tale. Strâng cuvântul Tău în inima mea, ca să nu păcătuiesc împotriva Ta!” (Psalmii 119:9-11)

Obiceiurile tale arată care este țelul tău în viață și în ce direcție te îndrepti. Daniel obișnuia să se roage de trei ori pe zi (Daniel 6:10). Pavel avea obiceiul să meargă la sinagogă (Faptele 17:1,2). Tot el ne avertizează: „Tovărășiile rele strică obiceiurile bune” (1 Corinteni 15:33). Dacă vrem să scăpăm de obiceiurile rele, atunci să cultivăm obiceiuri bune!

„Pentru aici și pentru veșnicie, fiecare dintre noi devine ceea ce fac din el obiceiurile. Viața celor care își formează obiceiuri bune și care sunt credincioși în îndeplinirea fiecărei datorii va fi ca o lumină strălucitoare, răspândind raze sclipitoare pe cărarea altora.” - Ellen G. White, *Mărturii pentru biserică*, vol. 4, ed. 2015, p. 393

Cărarea creată de un obicei este drumul cel mai scurt până la recompensa pe care o dorești. Obișnuința este a doua natură, este decizia înrădăcinată în suflet. Ea poate fi rea sau bună. Săptămâna aceasta vom studia despre câteva obiceiuri bune care ne vor ajuta să administrăm corespunzător ce ne-a încredințat Dumnezeu.

Duminică, 18 martie – Mai întâi, Dumnezeu!

Cu toții avem obiceiuri. Dar ce fel de obiceiuri avem? Bune ori rele? Dintre toate obiceiurile pe care ar trebui să le aibă un creștin, cel mai important este obiceiul de a-L căuta pe Dumnezeu mai înainte de orice.

„În fiecare dimineață, consacrați întreaga voastră ființă, sufletul, trupul și spiritul, lui Dumnezeu. Deprindeți obiceiul de a petrece timp în meditație și încredeți-vă din ce în ce mai mult în Mântuitorul vostru.” - Ellen G. White, *Minte, caracter, personalitate*, ed. 2015, p. 25. Este o deprindere pe care ar trebui să o aibă oricine vrea să intre pe poarta strâmtă „care duce la viață” (Matei 7:14).

Dumnezeu a spus: „Să nu ai alți dumnezei afară de Mine” (Exodul 20:3). Iar Isus ne-a îndemnat să căutăm „mai întâi împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui” (Matei 6:33). De asemenea, Domnul spune: „Mă veți căuta și Mă veți găsi, dacă Mă veți căuta cu toată inima” (Ieremia 29:13).

1. Ce înseamnă să-L căutăm mai întâi pe Dumnezeu? Matei 22:37,38; Coloseni 3:23

Isus L-a pus pe Dumnezeu pe primul loc. Lucrul acesta se poate observa încă de când a mers prima dată la Ierusalim, la doisprezece ani. Când Maria L-a găsit în Templu și L-a certat, El a răspuns: „Trebuie să fiu în casa tatălui Meu” (Luca 2:49).

De-a lungul vieții, Isus a tânjit după comuniunea cu Tatăl Său, după cum vedem din obiceiul Său de a Se ruga. Ucenicii nu puteau înțelege de ce Se ruga atât. Nici chiar toate puterile întunericii nu-L puteau despărți de Tatăl, pentru că își formase obiceiul de a rămâne în contact permanent cu El.

Noi putem urma exemplul Său dacă luăm decizia de a-L iubi pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul și cu tot cugetul. Ne putem forma obiceiul de a-L căuta mai întâi pe Dumnezeu rugându-ne, studiind Cuvântul Său și căutând să imităm caracterul lui Isus în tot ce facem. Și există oare deprindere mai importantă pentru un creștin?

Ocupă într-adevăr Dumnezeu primul loc în viața mea? De unde știi?

Luni, 19 martie – Domnul vine curând

2. Ce atitudine ar trebui să avem față de a doua venire a lui Isus? De ce trebuie să ținem cont de ea în tot ce facem? Luca 12:35-48

Administrarea bunurilor lui Dumnezeu ar trebui practică din perspectiva revenirii lui Isus. Adevăratul caracter al unui creștin va ieși la iveală din faptele lui. Un ispravnic credincios își îndeplinește responsabilitățile veghind și lucrând ca și cum stăpânul ar fi de față. El trăiește pentru viitor și lucrează cu devotament zi de zi. „Dar cetățenia noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos” (Filipeni 3:20).

Avraam aștepta „cetatea cu temelii tari” (Evrei 11:10), iar Pavel aștepta revenirea lui Hristos (Evrei 10:25). Ei se gândeau la viitor, anticipau, făceau planuri și se pregăteau să-L întâmpine pe Isus dintr-o clipă în alta. Și noi trebuie să ne formăm această deprindere de a ne fixa privirea asupra apogeei Evangheliei (Tit 2:13). În loc să aruncăm din când în când o privire la profeții, să ne uităm la ele tot timpul, veghind și lucrând, mereu conștienți de veșnicia care ne așteaptă la revenirea lui Hristos. Totodată, să evităm să facem speculații cu privire la evenimentele din timpul sfârșitului. Făgăduința revenirii dă direcție vieții noastre, ne oferă perspectiva corectă asupra prezentului și ne ajută să nu uităm ce contează în viață. Așteptarea revenirii lui Isus ne dă identitate și un scop în viață.

„Pentru că noi nu ne uităm la lucrurile care se văd, ci la cele ce nu se văd, căci lucrurile care se văd sunt trecătoare, pe când cele ce nu se văd sunt veșnice” (2 Corinteni 4:18).

Da, moartea și realitatea mereu prezentă a morții ar trebui să ne facă mereu conștienți de scurtimea și de efemeritatea vieții noastre aici. Dar făgăduința revenirii ar trebui să ne arate că moartea însăși este trecătoare. Să trăim în lumina acestei făgăduințe, care ar trebui să influențeze viața fiecărui creștin. Să ne formăm obiceiul de a trăi mereu în așteptarea revenirii Sale. Chiar numele pe care îl purtăm vorbește despre această realitate.

Marti, 20 martie – Timp folosit sau irosit?

Poți opri în loc ceasul, dar nu și timpul. Timpul nu așteaptă; el merge înainte, chiar și atunci când noi stăm și nu facem nimic.

3. Ce ne spun textele următoare despre valoarea timpului și despre viața noastră pe acest pământ? Iov 8:9 Psalmii 39:4,5; Psalmii 90:10,12; Ecclesiastul 3:6-8; Iacov 4:14

Timpul este limitat și irepetabil, și creștinii trebuie să-l gestioneze bine. Trebuie să ne deprindem să-l folosim înțelept, concentrându-ne atenția pe lucrurile care contează în viața aceasta și în cea viitoare. Să-l gestionăm ținând cont de ceea ce spune Cuvântul lui Dumnezeu că este important și de realitatea că timpul, odată trecut, nu se mai întoarce. Dacă pierdem bani, s-ar putea să-i recuperăm, înmulțim chiar. Însă, dacă pierdem timp, este pierdut pentru totdeauna. Este mai ușor să pui la loc în coajă un ou decât să aduci înapoi o clipă din trecut. Timpul este unul dintre cele mai prețioase bunuri pe care le-am primit de la Dumnezeu. De aceea trebuie să ne formăm obiceiul de a fructifica la maximum fiecare moment din viață! „Timpul nostru îi aparține lui Dumnezeu. Fiecare clipă este a Sa, iar noi avem obligația solemnă de a o folosi spre slava Lui. Cu privire la niciun alt talant pe care ni l-a încredințat, Dumnezeu nu va cere o socoteală mai strictă decât cu privire la timpul nostru. Valoarea timpului este mai presus de orice evaluare. Domnul Hristos a considerat fiecare clipă ca fiind prețioasă și așa ar trebui să o considerăm și noi. Viața este prea scurtă pentru a fi risipită fără rost. Nu avem decât câteva zile de probă, în care trebuie să ne pregătim pentru veșnicie. Nu avem niciun timp de pierdut, niciun timp pe care să-l dedicăm plăcerii egoiste, niciun timp pentru a ne îngădui să păcătuim.” - Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, ed. 2015, p. 255

Ce sfat ne dă Pavel în Efeseni 5:15,16 și cum îl putem aplica noi?

Miercuri, 21 martie – Sănătatea minții, a trupului și a sufletului

Când a fost creat, omul era desăvârșit din punct de vedere mintal, fizic și spiritual. Însă păcatul a distrus această desăvârșire. Dar vestea cea bună a Evangheliei este că Dumnezeu vrea să ne readucă la starea de la început.

4. Ce speranță ne este dată în următoarele pasaje biblice? Cum să trăim în timp ce așteptăm această restaurare finală? Faptele 3:21; Apocalipsa 21:1-5

Când a fost pe pământ, Hristos a depus eforturi neobosite pentru înălțarea omului din punct de vedere spiritual, mintal și fizic, anticipând restaurarea finală de la sfârșit. Vindecările pe care le-a făcut ne dovedesc că Dumnezeu vrea să fim sănătoși. De aceea, trebuie să ne formăm obiceiuri care să promoveze un stil de viață sănătos pe toate planurile.

În primul rând, *mintea* se dezvoltă dacă este pusă la lucru. Uplete-ți mintea cu „tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, vrednic de primit” (Filipeni 4:8). Gândurile de felul acesta aduc pace (Isaia 26:3), iar „o inimă liniștită este viața trupului” (Proverbele 14:30). Obiceiurile sănătoase în ce privește activitatea minții îi permit „centrului de comandă” al organismului să funcționeze în condiții optime.

În al doilea rând, *obiceiurile fizice* bune, precum exercițiul și alimentația adecvată, sunt indicii că avem grijă de noi înșine. Mișcarea reduce stresul și tensiunea arterială, îmbunătățește dispoziția și este un remediu contra îmbătrânirii mai eficient decât orice produs farmaceutic sau cosmetic.

În al treilea rând, creștinul își va forma deprinderi care să dea *vigoare sufletului*. Înălță-ți sufletul la Dumnezeu și încrede-te în El (Psalmii 62:5). Sufletul tău va prospera când „umbli în adevăr” (3 Ioan 3) și va fi păzit întreg, „fără prihană la venirea Domnului nostru Isus Hristos” (1 Tesaloniceni 5:23).

Gândește-te la obiceiurile tale și la efectul lor asupra sănătății tale spirituale, fizice și psihice. Ce schimbări ar trebui să faci? Ce decizii poți lua și ce făgăduințe biblice poți revendica pentru a-ți spori calitatea vieții în timp ce aștepti restaurarea finală?

Joi, 22 martie – Autodisciplină

Autodisciplină, stăpânirea de sine sau înfrânarea, este una dintre cele mai valoroase trăsături de caracter pe care le poate avea un administrator creștin. Autodisciplină ne ajută să deosebim binele de rău (Evrei 5:14), să recunoaștem problemele imediate și să suportăm totuși cu calm și smerenie presiunea și lucrurile de importanță secundară, să facem ce este corect, indiferent de consecințe. Daniel a rămas de partea binelui și în groapa leilor, spre deosebire de Samson, care a dus o viață de plăceri și nu a dat dovadă decât rareori de stăpânire de sine ori de judecată sănătoasă. Iosif a rămas de partea binelui în casa lui Potifar, spre deosebire de Solomon, care s-a închinat la idoli (1 împărați 11:4,5).

5. Ce ne spune Pavel despre înfrânare? De ce se autodisciplină el? 1 Corinteni 9:24-27

„Lumea s-a dat la plăceri. Rătăcirile și minciunile sunt fără număr. Cursele lui Satana pentru a pierde suflete s-au înmulțit. Toți aceia care vor să-și desăvârșească sfințenia în temere de Dumnezeu trebuie să învețe cumpătarea și stăpânirea de sine. Apetitul și patimile trebuie puse sub stăpânirea puterilor mai înalte ale minții. Stăpânirea de sine este absolut necesară, ca să avem acea forță intelectuală și cea pătrundere spirituală care ne vor face în stare să înțelegem și să practicăm adevărurile sfinte ale Cuvântului lui Dumnezeu.” - Ellen G. White, *Viața lui Iisus*, ed. 2015, pp. 75-76

Autodisciplină se perfecționează prin exersare zilnică. Dumnezeu te-a chemat să fii sfânt în toată purtarea ta (1 Petru 1:15) și să te străduiești să fii evlavios (1 Timotei 4:7). Creștinii trebuie să exerseze autodisciplină cum exersează muzicienii și să se antreneze să fie disciplinați cum se antrenează sportivii. Să ne disciplinăm, prin puterea lui Dumnezeu și prin eforturi serioase, în lucrurile care contează cu adevărat!

Cum ne putem deprinde să ne supunem lui Dumnezeu, singurul care ne poate da disciplina necesară pentru a fi administratori credincioși și evlavioși în această lume căzută și coruptă?

Vineri, 23 martie – Un gând de încheiere

De-a lungul istoriei, au existat oameni care au umblat cu Dumnezeu la fel ca Enoh și ca Noe. De exemplu, Daniel și prietenii lui „și-au dat seama că, pentru a sta ca reprezentanți ai religiei adevărate în mijlocul religiilor false ale păgânismului, trebuie să aibă o minte clară și să-și desăvârșească un caracter creștin. Și Dumnezeu însuși le era învățător. Rugându-se continuu, studiind cu conștiinciozitate, păstrând legătura cu Cel Nevăzut, umblau cu Dumnezeu așa cum făcuse Enoh.” - Ellen G. White, *Profeți și regi*, ed. 2011, p. 336

„Umblarea cu Dumnezeu” definește activitatea administratorului creștin, aceea de a trăi zi de zi în legătură cu Dumnezeu. Un om înțelept își va forma obiceiul de a umbla cu Dumnezeu în această lume coruptă, fiindcă numai în acest fel va fi protejat de relele care domnesc în ea.

Administrarea creștină este o activitate de-o viață întreagă și are ca punct de plecare încheierea legământului cu Dumnezeu (Amos 3:3). Cerințele ei sunt să umblăm în Hristos (Coloseni 2:6), să trăim o viață nouă (Romani 6:4), să trăim în dragoste (Efeseni 5:2), să ne purtăm cu înțelepciune (Coloseni 4:5), să umblăm în adevăr (Psalmii 86:11), să umblăm în lumină (1 Ioan 1:7), să umblăm în neprihănire (Proverbele 19:1), să umblăm după Legea lui Dumnezeu (Exodul 16:4), să umblăm în fapte bune (Efeseni 2:10) și să umblăm pe calea cea dreaptă (Proverbele 4:26).

BIBLIA ȘI CARTEA *ISTORIA MÂNTUIRII* – STUDIU LA RÂND

Biblia: Marcu 15 - Luca 5

1. În ce situație a fost pus tatăl lui Alexandru și al lui Ruf?
2. Cum anume păzeau Zaharia și Elisaveta poruncile și rânduielile Domnului?
3. Ce dată calendaristică și ce nume istorice menționează Luca în evanghelia sa?
4. În urma cărui eveniment au declarat oamenii că au văzut lucruri nemaipomenite?

Istoria mântuirii, capitolul 4

5. Ce efect a avut pentru cer vestea căderii omului?

24 martie – 31 martie

Administrarea creștină – privilegiu și responsabilitate

Textul de memorat: „Să aveți o purtare bună în mijlocul neamurilor, pentru ca, în ceea ce vă vorbesc de rău ca pe niște făcători de rele, prin faptele voastre bune pe care le văd să slăvească pe Dumnezeu în ziua cercetării.” (1 Petru 2:12)

Viața noastră, ca administratori creștini, trebuie să fie o mărturie despre Dumnezeu cărui îi servim, în sensul că influența noastră asupra celor din jur trebuie să fie pozitivă și puternică. Istoria vieții noastre nu poate să fie izolată de cea a lumii în care trăim. Dimpotrivă, avem privilegiul de a exemplifica un mod de viață mai bun înaintea celor care nu știu lucrurile pe care le-am aflat noi.

Administrarea creștină înseamnă să ne însușim chemarea lui Dumnezeu de a duce o viață evlavioasă. Dumnezeu ne cheamă să avem un stil de viață diferit de altele (2 Corinteni 6:17), un stil pe care alții să-l observe și despre care să ne pună întrebări. De aceea am primit îndemnul: „Ci sfințiți în inimile voastre pe Hristos ca Domn! Fiți totdeauna gata să răspundeți oricui vă cere socoteală de nădejdea care este în voi, dar cu blândețe și teamă” (1 Petru 3:15).

În acest ultim studiu vom discuta despre beneficiile personale ale administrării bunurilor lui Dumnezeu, despre efectele ei în plan spiritual, despre influența noastră și despre secretul mulțumirii în viața de creștin, a cărei esență este „Hristos în voi, nădejdea slavei” (Coloseni 1:27).

Duminică, 25 martie – Administrarea creștină și evlavia

Evlavia este un subiect vast. Ea înseamnă o viață sfântă (Tit 1:1), în care devenim asemenea lui Hristos, având o atitudine de devoțiune și făcând fapte plăcute Lui (Psalmii 4:3; Tit 2:12). Ea este semnul religiei autentice și are făgăduința vieții veșnice, făgăduința pe care nu ne-o oferă nici filosofia, nici bogăția, nici faima, nici puterea și nici renumele.

1. Ce spune Pavel despre pericolele din vremea sfârșitului. În ce fel îl afectează acestea și pe un bun creștin? 2 Timotei 3:1-9

În epistola lui Iacov se amintește despre răbdarea și viața lui Iov, care ne demonstrează că putem rămâne evlavioși chiar și în suferință. Și ne mai arată cât de mult urăște Satana acest stil de viață. Dumnezeu însuși afirmă că nu mai exista niciun alt om care să-l egaleze pe Iov în ce privește calitatea credinței și a vieții lui (Iov 2:3).

„Era în țara Uț un om care se numea Iov. Și omul acesta era fără prihană și curat la suflet. El se temea de Dumnezeu și se abătea de la rău” (Iov 1:1). Credința lui Iov se vedea nu doar din mărturia sa verbală sau din ritualurile religioase la care participa, cu toate că și acestea făceau parte din viața lui (vers. 5). Temerea lui de Dumnezeu era exprimată printr-o viață continuă de evlavie, chiar și în încercările cele mai teribile. A fi evlavios nu înseamnă totuși a fi perfect, ci doar a reflecta perfecțiunea în sfera personală.

2. Ce spune Ezechiel despre Noe, Daniel și Iov? Cum ar trebui să fim și noi? Ezechiel 14:14

Administrarea creștină este, de fapt, o expresie a vieții de evlavie. Cei credincioși nu au doar o formă de evlavie. Ei sunt cu adevărat evlavioși și dovedesc acest lucru prin modul lor de viață, prin modul în care se poartă cu lucrurile pe care li le-a încredințat Dumnezeu. Iar credința lor se vede nu doar din ceea ce fac, ci și din ceea ce nu fac.

Luni, 26 martie – Mulțumirea

3. Dacă trebuie să ne deprindem să fim mulțumiți cu starea în care ne găsim, de unde ar trebui să vină de fapt această mulțumire? Filipeni 4:11

Scriindu-i lui Timotei, Pavel amintește la un moment dat despre o categorie de oameni „care cred că evlavia este un izvor de câștig” (1 Timotei 6:5). Ce descriere potrivită pentru unii șarlatani care apar pe micile ecrane astăzi! Ei câștigă o grămadă de bani din promisiunile pe care li le fac ascultătorilor că, dacă vor fi credincioși (adică dacă vor susține financiar lucrarea lor), se vor îmbogăți și ei. A spune că bogăția se datorează credincioșiei este tot materialism, doar că este îmbrăcat în mantia creștinismului.

Realitatea este că evlavia nu are nicio tangență cu bogăția. Dacă ar avea, unii dintre cei mai răi oameni ar trebui considerați evlavioși doar pentru că sunt cei mai bogați. Pavel combate această idee, declarând că „evlavia însoțită de mulțumire este un mare câștig” (1 Timotei 6:6). Evlavia însoțită de mulțumire în orice circumstanțe este cea mai de preț bogăție, fiindcă harul lui Dumnezeu este cu mult mai prețios decât câștigul financiar. De aceea, ar trebui să fim mulțumiți dacă avem „cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm” (1 Timotei 6:8). Pentru că, oricât de mult am avea, tot vom considera că nu este de ajuns, dacă suntem înclinați să vedem lucrurile astfel.

4. Ce secrete prezentate în versetele următoare ne pot ajuta să fim mulțumiți în viață? Romani 8:28; Evrei 13:5; Filipeni 4:4-13

„Să fii mulțumit în orice situație este o mare artă, o taină spirituală. [...] Mulțumirea creștină este acea dispoziție spirituală plăcută, interioară, liniștită, curtenitoare care se supune de bunăvoie și care se desfată în vrerea înțeleaptă și părintească a lui Dumnezeu în orice situație. [...] Este un vas cu untdelemn prețios, foarte liniștitor și util pentru inimile tulburate, în adversități și necazuri.” - Jeremiah Burroughs, *The Rare Jewel of Christian Contentment*, pp. 1, 3

Marti, 27 martie – Încrederea

5. Ce sfat primim în Proverbele 3:5?

Textul din Proverbele 3:5 ar trebui să fie deviza noastră. Dar și în acest caz e mai ușor de spus decât de făcut. De câte ori nu ni se întâmplă ca, teoretic, să ne încredem în Dumnezeu și în dragostea și grija Sa pentru noi, dar să ne îmbolnăvim de îngrijorare din cauza unor lucruri cu care ne confruntăm! Uneori, viitorul poate părea foarte înfricoșător, cel puțin în mintea noastră.

Cum să învățăm atunci să ne încredem în Dumnezeu? Mergând înainte prin credință și ascultând de Domnul în tot ce facem. Încrederea este o atitudine a minții; ea nu se diminuează prin exercitare, ci sporește. Un mod de a ne-o manifesta este administrarea cu credincioșie a bunurilor lui Dumnezeu. Ea constituie fundamentul și forța motrice pentru un adevărat creștin și devine vizibilă în fapte.

„Încrede-te în Domnul din toată inima ta.” Cuvântul „inimă” are întotdeauna sens figurat în Scriptură și se referă la interiorul nostru, locul unde se iau hotărârile, la caracterul nostru, motivele, intențiile, ființa noastră întreagă.

Este mai ușor să ne încredem în Dumnezeu când este vorba de lucrurile asupra cărora nu avem control, deci nici alternativă. Însă este mai greu să ne încredem în El pentru lucruri pe care le putem controla și când suntem puși în fața mai multor opțiuni.

Apostolii sunt un exemplu de încredere în Dumnezeu din toată inima. „Deși au fost la fel de slabi și de neajutorați ca orice alt slujitor care este angajat în lucrarea lui Dumnezeu, ei și-au pus toată încrederea în Domnul. Bogăția lor a fost cultura minții și a sufletului și oricine îl va face pe Dumnezeu cel dintâi, cel de pe urmă și totul în toate poate avea această bogăție.” - Ellen G. White, *Slujitorii Evangheliei*, ed.2004, pp.17-18

Este adevărat ca este mai ușor să te încrezi în Dumnezeu în lucrurile pe care nu le poți controla. Reușești să te încrezi în El și în lucrurile asupra cărora ai control? Ce poți face concret?

Miercuri, 28 martie – Influența noastră

„Odinioară erați întuneric, dar acum sunteți lumină în Domnul” (Efeseni 5:8). Pavel definește transformarea inimii ca schimbare ce poate fi percepută de alții. Când „umblăm în lumină”, mărturia noastră zilnică de buni administratori creștini va acționa ca o lumină în această lume întunecată.

Isus a spus: „Eu sunt Lumina lumii” (Ioan 8:12). Noi reflectăm lumina lui Dumnezeu printr-un caracter stabil în viața noastră de fiecare zi.

6. Cum îi aduce slavă lui Dumnezeu modul în care administrăm bunurile Sale? Ce influență au faptele noastre asupra altora? Matei 5:16; Tit 2:7; 1 Petru 2:11,12

Administrarea creștină înseamnă gestionarea bunurilor lui Dumnezeu, dar nu se limitează la atât. Purtarea noastră este observată de membrii familiei, de membrii bisericii, de lumea în care trăim și chiar de universul întreg (1 Corinteni 4:9). Când suntem buni creștini și la locul de muncă, arătăm ce efect au principiile împărăției asupra vieții. Așa îi influențăm pe alții. Îl descoperim pe Hristos printr-o amabilitate și moralitate care poartă amprenta Creatorului.

Și etica muncii noastre trebuie să concorde cu valorile administrării creștine. Influența pe care o exercităm la locul de muncă sau prin vocația noastră nu stă „într-un loc ascuns” (Luca 11:33), ci este ca „o cetate așezată pe un munte” (Matei 5:14).

„Orice lucru din natură are lucrarea rânduită lui și nu murmură în poziția pe care o ocupă. În lucrurile spirituale, fiecare om, bărbat sau femeie, are sfera și vocația sa. Dobânda pe care o cere Dumnezeu va fi proporțională cu mărimea capitalului încredințat, după măsura darului lui Hristos. [...] Acum este timpul și privilegiul tău [...] să dovedești statornicie de caracter, ceea ce te va face de o reală valoare morală. Hristos are un drept la serviciul tău. Spune-te Lui în mod sincer.” - Ellen G. White, *Astăzi cu Dumnezeu*, ed. 1991, p. 238

Ce fel de influență are etica muncii tale asupra colegilor tăi de serviciu sau asupra celor din familie? Ce mesaj le transmiți despre credința ta?

Joi, 29 martie – Evaluarea

Noi suntem străini și călători pe pământ, iar destinația noastră finală este cerul cel frumos, desăvârșit și plin de pace (Evrei 11:13,14). Dar, până să ajungem în cer, trebuie să ne ducem existența aici. Iar în viața creștină, dusă în cadrul marii lupte, nu există poziție neutră. Fie trăim pentru Dumnezeu, fie trăim pentru dușmanul Lui: „Cine nu este cu Mine este împotriva Mea și cine nu strânge cu Mine risipește” (Matei 12:30). La revenirea Sa, se va dovedi clar și fără echivoc de partea cui suntem.

7. Care sunt cuvintele pe care am dori să le auzim la revenirea lui Isus și ce nu am vrea să auzim? Care este semnificația acestor cuvinte? Matei 25:21; Matei 7:23

Evaluarea „bine, rob bun și credincios” este cel mai frumos calificativ pe care îl va primi vreodată un administrator creștin. Când Dumnezeu aprobă eforturile noastre de a gestiona bunurile Sale, vom avea satisfacția extraordinară că am făcut tot ce am putut mai bine, fiind conștienți totuși că mântuirea noastră se datorează nu faptelor făcute de noi pentru Hristos, ci faptelor făcute de El pentru noi (Romani 3:21; 4:6).

Viața unui bun creștin este reflectarea credinței lui. La mântuirea prin fapte se face referire în cuvintele adresate celor care au încercat să se îndreptățească înaintea lui Dumnezeu prin faptele lor, arătându-se cât de inutilă este în realitate această îndreptățire de sine (vezi Matei 7:21-23).

„Când urmașii lui Hristos îi înapoiază Domnului ce este al Lui, ei adună o comoară care li se va da când vor auzi cuvintele: «Bine, rob bun și credincios... intră în bucuria stăpânului tău.»” - Ellen G. White, *Viața lui Isus*, ed. 2015, p. 448

În esență, administrarea creștină înseamnă să trăiești în așa fel încât cele două mari porunci, dragostea pentru Dumnezeu și dragostea pentru aproapele, să fie motivația tuturor faptelor tale.

În ce măsură este aceasta motivația ta?

Vineri, 30 martie – Un gând de încheiere

„Hristos a venit în această lume pentru a ne descoperi dragostea lui Dumnezeu. Urmașii Lui trebuie să continue lucrarea începută de El. Să ne străduim să ne ajutăm și să ne încurajăm unii pe alții. Căutarea binelui celorlalți este mijlocul prin care poate fi găsită adevărata fericire. Omul nu lucrează împotriva intereselor personale atunci când îl iubește pe Dumnezeu și când își iubește semenii. Cu cât este mai puțin egoism în sufletul lui, cu atât este mai fericit, fiindcă împlinește scopul lui Dumnezeu pentru El.” - Ellen G. White, *Sfaturi privind administrarea creștină a vieții*, ed. 2007, pp. 20-21

„În bisericile pline de viață există dezvoltare și creștere. Există, de asemenea, un schimb constant între primirea și transmiterea mai departe a ceea ce îi aparține Domnului. Dumnezeu îi dă credinciosului adevărat lumină și binecuvântare, pe care el, la rândul lui, le transmite altora în lucrarea pe care o face pentru Domnul. Când credinciosul dă mai departe din ce a primit, capacitatea lui de a primi crește. Se face loc pentru a primi noi rezerve de har și de adevăr. El primește o lumină mai clară și o cunoaștere mai profundă. Viața și dezvoltarea bisericii depind de capacitatea lui de a da și a primi. După un timp, cel care primește, dar nu dă niciodată mai departe încetează să mai primească. Dacă adevărul nu ajunge de la el la alții, credinciosul își pierde capacitatea de a primi. Trebuie să le oferim și altora bunurile cerului, dacă vrem să primim noi binecuvântări.” - *Ibidem*, p. 29

BIBLIA ȘI CARTEA ISTORIA MÂNTUIRII – STUDIU LA RÂND

Biblia: Luca 6-12

1. Ce a făcut Isus înainte de a-i alege pe cei doisprezece ucenici?
2. Cine mai umbla împreună cu Isus și grupul ucenicilor și de ce?
3. Ce mențiune geografică face Luca despre ținutul gherghesenilor?
4. După ce criterii prognozau oamenii starea vremii în timpul lui Isus?

Istoria mântuirii, capitolul 5

5. Ce evenimente viitoare i-au fost descoperite lui Adam?

[Salt la Cuprins](http://www.7adventist.com/studiu/)

Școala de Sabat audio

<http://www.7adventist.com/studiu/>

&